

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE STORM

15 cent.

Henderson greep een zware bijl.

No. 1227.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE STORM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

IN DEN STORM

Het was omstreeks half een in den middag toen vijf menschen, vier mannen en een vrouw zich met de grootste moeite voorwaarts worstelden tegen den storm in, die woedde boven een volkomen verlaten gedeelte van de Sahara op een dertig mijlen ten westen van de oase van Timis-sarrar.

De vlakte was hier niet volkomen kaal, en bestond niet alleen uit zand, want op de plek waar zich het vijftal bevond, verrees een soort van tafelberg, overgaande in een hooger bergketen, bestaande uit basalt, en die zich ufstrekte zoover het oog reikte in oostelijke richting.

Sedert een half uur woedde op deze plek een van die vreeselijke stormen, die zich soms even spoedig weder leggen als zij opsteken, maar in betrekkelijk korten tijd geheele karavanen kunnen bedekken onder het zand. Samoem heet deze vreeselijke wervelstorm, gevreesd bij alle nomadenstammen, die met hunne kamelen de groote karavaanwegen volgen, om hunne waren van hun dorpjes en tentstedente voeren naar noordelijker streken, waar zij ze van de hand kunnen doen en waar zij weder munitie kunnen inslaan, en nieuwe wapens.

Maar nog meer was er te zien op deze vlakte,

en dat was iets, dat niet door de natuur was gebouwd, maar door menschenhanden — een gedeelte van een zeer hoogen en breeden muur — en als wij van breed praten, dan willen wij hiermede zeggen, dat twee auto's van de grootste soort elkander op den kruin van dezen muur met het grootste gemak hadden kunnen passeeren. Hij was op zijn minst vijf meter breed.

Zelfs een leek zou hebben moeten zien, dat deze muur deel uitmaakte van een zeer oude stad, en deze stad was voor het grootste gedeelte verzonken onder het zand, duizenden jaren geleden, en alleen het hoogstgelegen deel was zichtbaar gebleven. Het zal uit het vervolg spoedig blijken, wat deze vijf menschen hier deden en hoe zij waren geraakt op deze plek, onbewoond, waar zelfs geen Afrikanen nog den voet had gezet, sedert dat ontzettende oogenblik, toen een zandstorm, gepaard gaande met een grondverschuiving vele eeuwen voor het begin van onze jaartelling, de hoofdstad van Koningin Asana, want dat was het — als het ware van den aardbodem had weggevaagd, op dit kleine, hooggelegen stukje na, waar nog overblijfselen waren te zien van een ouden, in Egyptischen stijl gebouwd tempel.

Tegen den voet van deze hooge muur die zich ruim vijftien meter boven de vlakte verhief, stond een vliegmachine, die er door den storm als het ware tegen aan werd gedrukt met den kop vooruit, met zulk een kracht, dat men moest vreezen, de schroef ieder oogenblik te zien breken. De wind trachtte die schroef te doen draaien, en telkens schuurden de uiteinden der bladen langs de eeuwenoude steenen.

De vijf personen die daar tegen den storm worstelden, en zich blijkbaar naar de vlieg-machine wilden begeven, waren John Raffles en zijn beide metgezellen, Henderson en Brand, en voorts de Zweedsche archeoloog, professor Lars Ekvall, met zijn dochter Inge. Slechts twee dagen tevoren waren die vijf bij Londen opgestegen met de Typhoon, de wonderbaarlijke vliegmachine van Raffles, nadat deze den hooggeleerde had voorgesteld, hem naar de plek te brengen, waar zich, naar het stellig inzicht van den professor, de graftombe moest bevinden van Koningin Asana.

Tegen ieders meening in had professor Ekvall steeds volgehouden, niet alleen dat die graftombe er nog moest zijn, maar ook dat het tegenwoordige Egypte omstreeks tienduizend jaar geleden slechts een klein deel had uitgemaakt van een reusachtig rijk, dat zich tot op eenige honderden mijlen beneden den keerkring uitstrekte, en waarvan de bewoners gerangschikt moesten worden tot een en het zelfde ras, het Egyptische, ontstaan uit het Semietische.

Nooit was de professor in de gelegenheid geweest, zijn beweringen met bewijzen te staven, want niet alleen hadden hem steeds de middelen ontbroken een onderzoek naar Timissarrar te ondernemen, maar zelfs al had hij wel het geld daarvoor bezeten, dan zou het nog zeer de vraag zijn geweest, of hij in Afrika, op welk punt dan ook, gidsen en dragers had kunnen vinden, bereid om hem te volgen naar het eenzaamste gedeelte van de vreeselijke Tanisruft, een woestenij die haars gelijke niet heeft onder de Afrikaansche woestijnen, en waarbij vergeleken de woestijn van Igidi, een tropische plantentuin is.

In dit gedeelte van Afrika liggen de bewoonde oasen tien tot dertig dagreizen uit elkander, en er zijn voorts gedeelten, waarvoor de Touaregs een heilige schrik hebben, en die volgens hen door booze geesten zijn bewoond, die iedereen dooden, die het waagt, er den voet te zetten.

En toen was Raffles gekomen, en had, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld betrof, het aanbod gedaan, den Zweedschen vorscher binnen twee dagen te brengen naar de plek, vanwaar hij zijn onderhandelingen zou kunnen beginnen.

Laten wij aanstonds zeggen dat alles voorspoedig was gegaan. Dat de stoutmoedige onderzoekers inderdaad in het inwendige van het tafelplateau de graftombe hadden ontdekt van Koningin Asana, dat zij daar ongehoorde schatten hadden gevonden, gouden zetels, wapens, prachtig bewerkte beelden, letterlijk stapels sieraden van onschatbare waarde — maar dat zich toen eensklaps nog bijna geheel onverwacht, ofschoon Raffles, die het Afrikaansche klimaat kende, gewaarschuwd was door het uiterlijk van den hemel, een natuurverschijnsel zich voordeed, dat alle moeite, alle geleden ontberingen, de hitte die zij verduurd hadden, de gevaren van den overtocht, vruchteloos deed zijn. Een orkaan was opgestoken, een zeer hooge zandberg was hierdoor in beweging geraakt, en door den druk daarvan was binnen in de rots een betrekkelijk dunne wand bezweken, welke een van die onderaardsche stroomen in zijn bedding hield, die men hier en daar in den Afrikaanschen bodem aantreft, en omtrent welks oorsprong de geleerden het nog altijd niet met elkander eens zijn.

Het water had zich met onweerstaanbaar geweld, vermengd met zand, een doortocht gebaad naar het hol binnenin den berg, waar zich het graf van de Koningin bevond, en de ontdekkingsreizigers hadden alles in den steek moeten laten, slechts beducht op lijfsbehoud, en met de grootste moeite op het uiterste oogenblik hadden zij tenslotte de oppervlakte van het rotsplateau weder kunnen bereiken, terwijl alles achter hen met donderend geraas ineen stortte, en het graf van de Koningin bedolven werd onder duizenden tonnen zand en rotsblokken — en thans waarschijnlijk voor goed.

Met moeite had men professor Ekvall kunnen meeslepen, want de teleurgestelde geleerde was zoo wanhopig over deze plotselinge tegenslag, dat hij zich met geweld aan de graftombe had vastgeklemd, en zich, naar het scheen, had willen doen bedelven tegelijk met de Egyptische oudheden, die hij zoo gaarne had willen toonen aan zijn ongeloovige collega's.

Henderson, de reus, had hem als een kind moeten meedragen, terwijl de professor spartelde en schreeuwde en het was hoog tijd, want de rots klapte als het ware achter hun hielen dicht, en water en zand, rotsblokken en losse steenen namen de plaats in vanwaar nog zooeven het goud had gefonkeld en de juweelen hadden geschitterd, die men aan Koningin Asana op haar reis naar betere gewesten in het graf had mede gegeven.

Gelukkig vond men de vliegmachine nog op de plek, waar men haar had achtergelaten, in de

luwte van den hoogen walmuur, maar het gevaar was nog dreigend en het leek schier onmogelijk, met dezen wind, die de kracht had van een typhoon, op te stijgen van het kamp, dat in beweging was gelijk de golven van een woest bewogen zee.

Tot overmaat van ramp was de machine een weinig gedraaid, en daardoor waren de wielen afgegleden van de eiken planken, waarop de reizigers ze geplaatst hadden, teneinde te belletten, dat het geheele onderstel langzaam maar zeker in het zand zou wegzakken.

Op dit oogenblik waren de wielen reeds tot bijna aan de assen weggezonden, en het leek wel een onmogelijke taak, ze weer los te krijgen uit dien greep.

En toch moest men het pogen, tot iederen prijs, want die vliegmachine beteekende het eenige middel tot redding. Wel hadden de reizigers geweren, munitie, levensmiddelen, en ook nog water — maar dat zou slechts voor hoogstens vijf dagen strekken en er zou natuurlijk niet aan aan te denken vallen, met dezen storm het waagstuk te ondernemen, zich te voet naar Timissarrar te begeven. In normale omstandigheden ligt deze oase, die een bron heeft, en waar een paar honderd Touaregs wonen, op vijf of zes dagreizen van de plek, waar de stad van Koningin Asana is verzonken. Maar het zou den hemel verzoeken zijn, te willen trachten, tijdens dezen zandstorm op weg te gaan, die juist uit het oosten waaide en het kleine troepje binnen een uur het voortgaan onmogelijk zou hebben gemaakt, en het zou bedelven.

Raffles dacht er dan ook niet aan, maar wilde eerder alles in het werk stellen, de vliegmachine weder vrij te maken, en er mee op te stijgen. Want liet men ze op deze plek, nam de Samoem nog slechts een weinig in kracht toe, dan zou het toestel zeker tegen den muur worden platgedrukt of althans onherstelbaar beschadigen.

Raffles moest zijn stem uitzetten, om zich verstaanbaar te maken, toen hij schreeuwde:

„Luister nu allen naar mij! Wilt gij met mij trachten, de machine reisvaardig te maken en Timissarrar te bereiken? Ik waarschuw u echter, dat het een zeer gevaarlijke onderneming zal zijn.

„Ik wil hier blijven!” schreeuwde professor Ekvall. „Ik wil mij overtuigen, of alles daar beneden onherroepelijk verwoest is.”

Raffles keek hem met een blik van medelijden aan, haalde onmerkbaar even de schouders op en vervolgde:

„Ik kan mij Uw toestand zeer wel begrijpen, professor — maar het dient tot niets, hier te willen blijven. Daar beneden is alles verpletterd

onder het ontzettende gewicht van het gewelf, dat is neder gestort. Een groot gedeelte van het rotsplateau, dat reeds ondermijnd was door de grafdelvers, zoowel als door den onderaardschen stroom met zijn vertakkingen is omlaag gestort, en heeft alles verpletterd. Bovendien heeft de stroom een andere wending gekozen en vult nu, met het zand, dat hij medevoerde, alle spleten en scheuren, en ook de geheele zaal daarbinnen in den berg, waar zich de graftombe bevond! Tien-duizend arbeiders zouden twintig, ja dertig jaar noodig hebben, om al dat puin op te ruimen, den onderaardschen stroom bloot te leggen en hem weder een andere bedding te doen kiezen — en dan nog zouden zij niets anders terugvinden dan versplinterde, verbrijzelde brokstukken, als historische documenten zonder de minste waarde!

De professor had zwijgend toegeluisterd, en zijn smal gelaat met den grooten scherpen neus was heel bleek geworden.

Hij begreep dat Raffles gelijk had, en toch kon hij nog bijna niet besluiten te scheiden van deze plek, waar nu al zijn hoopvolle verwachtingen, het vooruitzicht op roem en eer, en een weergalooze verzameling schatten voor altijd begraven lagen.

Toen maakte hij een moe gebaar en zeide zacht, zoodat het bijna niet te verstaan was:

„Doe dan maar met mij wat gij wilt — het kan me nu toch niet meer schelen! Ik zou hier willen sterven!”

Maar Inge sloeg, met tranen in de oogen, haar armen om den hals van haar vader, streelde het witte haar, en zeide, met haar mond bij zijn oor:

„Spreek toch zoo niet vader! Gij breekt mij het hart! Denk toch aan Uw werk en denk ook een weinig aan mij! Dit is verloren, en daarin moet gij U schikken, maar er ligt nog zulk een groot arbeidsveld voor U open, en dat zullen wij beiden onderzoeken! Denk aan Uw voornemens om het Dal der Koningen te onderzoeken bij Caïro en aan Uw plannen betreffende Tomboek-toe!”

De oude man streelde even de zachte wang van het meisje, poogde te glimlachen, en zeide:

„Ik beloof je dat ik mijn best zal doen om hier niet meer aan te denken, kind! Maar het is wel hard, als ons de beker voor de lippen wordt weggerukt! In ieder geval zal ik hemel en aarde bewegen, ten einde onze Regeering te overreden, dat hier een werk van onschatbare cultureele beteekenis te verrichten valt en zij zich met roem kan bedekken, door een expeditie hier heen te zenden, die moet trachten, alles wat daar beneden verzonken is, weder aan het daglicht te brengen.”

Raffles schudde onmerkbaar het hoofd, maar hij antwoordde niet. Hij wist maar al te goed, dat er van al die schatten, zelfs al zouden zij weder te voorschijn kunnen worden gebracht, maar bitter weinig terug zou zijn te vinden, nu vocht en lucht toegang hadden kunnen krijgen tot al die dingen, die vele tientallen eeuwen daarvan afgesloten waren geweest.

Er viel trouwens weinig meer te praten, want er moest nu gehandeld worden en spoedig ook.

In den toestand waarin zij nu verkeerden, kon de vliegmachine onmogelijk langer blijven zonder gevaar te loopen, tegen den muur verbrijzeld te worden. En gebeurde dit, dan bevonden de reizigers zich in een uiterst gevaarlijken toestand, want zij waren hier in het hartje van de woestijn, zonder rijdieren, met een nog jong meisje bij zich, dat zeker niet bestand zou zijn tegen de vreeselijke vermoeienissen van een lange reis van acht dagen naar de dichtstbijzijnde oase, en dat terwijl er een storm stond.

Ontzaglijke zandhoozen wierpen zich nog steeds op de verzonken hoofdstad van Koningin Asana, en het was duidelijk dat het niet lang meer zou duren of er zou niets meer van te zien zijn, en zelfs de hoog gelegen gedeelten zouden onder het zand bedolven zijn. Dit was ook geen wonder, want een berg van bijna zevenhonderd meter, bijna drie kilometer lang, was in beweging gekomen en die milliarden kubieke meters zand hadden zich reeds voor een deel over de stad uitgestort, juist zooals zij het omstreeks tien-duizend jaren geleden ook hadden gedaan.

Men moest dus tot iederen prijs vertrekken, wilde men zich niet blootstellen aan de kans, door dat zand, bewegelijk als water, en dat in neus, keel en ooren drong, begraven te worden.

En elke minuut was kostbaar, want het fijne zand, tot op zeer groote hoogte in de lucht geslingerd, zou de machine onherroepelijk kunnen bederven. Het was zelfs de vraag, of er reeds nu geen schade was toegebracht, die misschien onherstelbaar zou blijken!

Raffles besloot aanstonds te handelen.

Hij schreeuwde zijn bevelen en met inspanning van alle krachten wisten de drie avonturiers de vliegmachine zoodanig te draaien, dat zij nu met den kop in den wind stond, en zoo sterk was de kracht van den storm, dat er achter de wielen zware rotsblokken gerold moesten worden, om te beletten dat de Typhoon achteruit werd gedreven als een stuurloos wrak.

De inscheping had zoo spoedig mogelijk plaats, en de kleine, driftige professor had tranen in de oogen van teleurstelling en woede, toen hij die

plek moest verlaten, waarheen hij reeds van zijn studententijd af gehunkerd had, die hem zooveel beloofde, en die hem nu zoo wreedaardig had bedrogen.

Een angstig oogenblik brak aan, want nu moest uitgemaakt worden, of de motor, door gecompriëerd lichtgas aangedreven, nog wel bruikbaar was.

Iedereen haalde verlicht adem, toen de schroef begon te wentelen, maar Raffles hoorde aanstonds aan een eigenaardig, schurend geluid, dat er iets niet in orde was, en dat het zand reeds begonnen was, zijn verwoestende werking uit te oefenen.

Hij had echter geen keus — zoolang de motor liep, moest zij gebruikt worden.

De schroef draaide op haar grootste snelheid, en toen pas kwam er beweging in de machine en kon zij zich in de lucht verheffen, niet zooals gewoonlijk als een leeuwerik, die jubelend van blijdschap opstijgt in de blauwe lucht, maar als een gewonde vogel. De storm scheen haar te willen terugdrijven, en Raffles had vele minuten noodig, om een zoodanige hoogte te bereiken, dat het uitzicht niet meer belemmerd werd door de zandwervelingen, die zich tijdens een Samoem menigmaal tot op een hoogte van ruim duizend meter verheffen.

De storm was hier ook minder hevig, en voorloopig bevonden de reizigers zich in veiligheid. Zij bevonden zich boven de roodkleurige wolken, en de zon, groot en vurig, rood als koper, scheen hier weer meedoogenloos neer uit een fletsblauwen hemel. Het was laat in den middag, toen de vliegmachine, als het ware vluchtend voor den storm, de palmboomen van Timissarrar weder terugzag.

De Typhoon bevond zich toen op een hoogte van tweeduizend meter en Raffles zat met een strak, ernstig gelaat achter het kleine stuurwiel.

Zijn geoeffend oor had heel goed het onregelmatig loopen van den motor gehoord, het telkens overslaan van een der cilinders, en het knarsende geluid. De olie, vermengd met het fijne zand, zou stellig de cilinders snel hebben uitgesleten, de zuigerveeren zouden de ruimte niet meer kunnen vullen, tenslotte zou het gasmengsel werkeloos langs de zuigers heenstromen — de motor zou, als een doodelijk zwak mensch, den arbeid weigeren en hij zou moeten landen.

Hij bemerkte duidelijk dat zij thans nog maar op vijf van de acht cilinders liep, en de vierde zou zich spoedig begeven.

Het was dus dringend noodzakelijk om aanstonds te landen, waar dan ook, voor de schroef volkomen zou stilstaan.

En de Typhoon begon te dalen, in groote spiralen, niet ver van het palmenboschje dat als beschutting diende van het kleine dorp, waar eenige honderden vreedzame Touaregs, bestaande van landbouw en een weinig veeteelt, bijeen woonden.

Binnen enkele minuten bedroeg de hoogte nog slechts duizend meter. Toen hoorde Raffles een soort sissend geluid, en een paar doffe knallen bewees, dat ook de vierde cilinder zich be-geven had.

Brand, die het ook heel goed gehoord had, zat met een bleek gelaat naast hem. Zou men

de aarde nog tijdig kunnen bereiken?

Op een hoogte van drie honderd meter kreeg de motor zoo'n schok, dat de machine er van dreunde, de schroef begon langzaam te draaien en stond toen stil.

In een zweefval daalde de Typhoon, en Raffles wist haar te doen landen dicht bij het gehucht, en eindelijk stond de vliegmachine stil, een weinig scheef overhangend, want het onderstel bleek zwaar geleden te hebben, als een zieke reuzenvogel, die gaat sterven.

TWEEDE HOOFDSTUK.

EEN NOODLOTTIG ONGEVAL

Zwijgend en stil stapten de reizigers uit. In het westen zonk de zon als een monsterachtig groote, vlammend roode schijf naar de kim in een zee van rosgetinte wolken. Bijna pikzwart staken de palmen tegen dien gloed af. Een eigenaardig violet licht begon zich over de woestijn te verspreiden. In het oosten verrezen schimachtig de bergen van Ifoghas.

Het bleef in het tentendorp volkomen stil. Waarschijnlijk waren de bewoners doodelijk ontsteld door de verschijning van dien reuzenvogel, want deze streek van Afrika had nog nimmer zulk een wonderding gezien — de weinige stoutmoedige luchtvaarders, die boven de bodem van Afrika hadden gevlogen, hadden hun route óf veel noordelijker, óf veel zuidelijker gekozen.

En toch zou het noodig zijn, zich in verbinding te stellen met deze lieden, want zij zouden een of meer gidsen moeten vragen, teneinde hen te geleiden naar de dichtstbijzijnde oase, waar zij weer andere gidsen konden huren, en op die wijze langzamerhand noordwaarts zouden kunnen trekken, tot zij tenslotte de groote karavaanweg zouden bereiken, en eindelijk Igli, het beginpunt van den spoorweg. Het zou een tocht worden van wel een maand lang, tenzij het onderzoek van de vliegmachine uitwees, dat de motor op deze zelfde plek hersteld kon worden, en van te voren wist Raffles wel dat die hoop ijdel zou zijn. De cilinders waren voorgoed bedorven, de zuigers sloten niet meer, en zij waren ook niet sluitend meer te maken.

Maar voor alles was het thans noodig, een gunstige plek te kiezen, waar men zou kunnen

kampeeren, een vuur aanleggen, en eten — want allen waren zeer hongerig door de geleden vermoeienissen.

Zij zagen het dorp op een afstand van nog geen vijfhonderd passen liggen, omringd door een soort van aarden wal, meer dan manshoog, bekroond met een scherp gepunte pallissade, en die waarschijnlijk moest dienen, de bewoners te beschermen tegen de nachtelijke overval van leeuwen — en misschien ook wel van de geduchte Touaregsche woestijnroovers.

Drie pallissaden waren kruiselings aangebracht, scherp gepunt, vervaardigd uit hout, dat in het vuur gehard was, en waarover men niet zoo gemakkelijk zou kunnen heenklimmen. Van de plek waar zij zich bevonden konden zij juist nog een soort van poortdeur zien, in dien aarden wal, die nu stevig gesloten scheen te zijn.

Raffles had even in gedachten verzonken gestaan, hief nu met een ruk het hoofd op, en zeide:

„Wij zullen maar die lieden daarginds gastvrijheid verzoeken. Zij zullen spoedig genoeg bemerken dat zij van ons niets kwaads te duchten hebben, maar voor alles moeten wij den motor onderzoeken — ofschoon ik vrees, mijn vrienden, dat Timissarrar het einde van onze luchtreis zal zijn geweest.”

Inge slaakte een kreet van schrik en riep uit: „Wilt gij daarmee zeggen, Raffles, dat wij de machine niet verder kunnen gebruiken?”

„Dat moet ik vreezen, miss!” antwoordde Raffles ernstig. „Hoe staat het er mede, Brand?”

De jongeman was al bezig, de motor uit el-

kaar te nemen, ofschoon die nog gloeiend heet was, en na enkele minuten moest hij met trillende stem antwoorden:

„Reddeloos verloren, Edward! Drie cilinders zijn nog ongeveer bruikbaar als zij grondig gereinigd worden en de vijf anderen zijn ongelijk uitgesleten door het fijne zand, dat, met desmeeroolie vermengd, als schuurpapier heeft gewerkt. Hier en daar zijn de cilinders zooveel verwijld, dat de zuigerveeren uit hunne sponningen zijn gepronzen!”

„Gij hoort het, miss!” zeide Raffles op doffen toon. „En deze ramp is helaas niet te herstellen! Was ik alleen, was de machine geheel ongeladen, dan zou ik wellicht kans zien, op drie cilinders terug te keeren, en een nieuwen motor te laten inbouwen. Gij begrijpt wel dat een man als ik er steeds eenige in reserve heeft. Daarmede zouden echter op zijn minst veertien dagen heengaan, en ik durf u gedurende dien tijd hier niet alleen laten!”

„Gij moet niet van ons weggaan — wij kunnen uw hulp onmogelijk ontberen!” zeide het meisje haastig. „Nietwaar vader?”

Professor Ekvall plukte met zijn dunne, beenige vingers aan zijn grijs haar, scheen een oogenblik in beraad te staan, en antwoordde toen, terwijl zijn oogen glansden:

„Het kan mij volstrekt niets schelen om hier te blijven! Ik wil wel wachten. Er valt hier nog genoeg te onderzoeken, want ook deze streek wordt maar zelden door Europeanen bezocht.”

Raffles had hem zwijgend laten uitspreken, maar zeide nu hoofdschuddend:

„Wij moeten ook aan uw dochter denken, professor. Zij zal niet bestand zijn tegen de vermoeienissen van het verblijf hier. Bovendien dreigen hier van alle zijden gevaren, want de woestijnroovers zijn meedoogenloos wreed, en doen weinig onder voor de leeuwen en de alligators!”

Het bleef een oogenblikje stil, en toen klonk de stem van Brand, die eenvoudig zeide:

„Ik zal gaan, en met een nieuwen motor terugkeeren. Ik kan beter gemist worden dan — hij daarginds! Als de machine grondig gereinigd wordt, zal het met die drie cilinders wel gaan, al zal de snelheid dan niet meer dan hoogstens tweehonderd kilometer bedragen. In rechte lijn bedraagt de afstand van hier tot Londen omstreeks drieduizend kilometer — binnen een half etmaal kan ik daar dus zijn. Vier dagen om de nieuwe motor te monteeren en in te vliegen — en ik geloof dat ik binnen een week weer terug zou kunnen zijn en waarschijnlijk zelfs nog eerder!”

Raffles dacht nog even na, alvorens hij zeide:

„Zoo zij het dan — en wij danken je, Brand! Dit lijkt mij de beste oplossing, want het zal heel wat minder gevaarlijk zijn dan een tocht dwars door Ifoghas, Hoffar en Tidikelt! Wij moeten er om denken dat wij hier afgesloten zijn van iedere hulp en vele dagreizens verwijderd van de eerste Fransche posten. In Ideles zouden wij waarschijnlijk pas de eerste Europeaan ontmoeten. Ga dus, en wel zoo spoedig mogelijk! Thans echter willen wij eerst rusten, en morgen bij het kriecken van den dag zullen wij de machine grondig nazien en zoo goed mogelijk herstellen en wij willen hopen dat zij althans een persoon, de lichtste van ons, zal kunnen dragen!”

„Mylord, mylord,” barstte Henderson plotseling met een jammerende stem uit, die allen deed lachen ondanks den ernst van den toestand, „ik kan het immers niet helpen dat ik acht en negentig kilo weeg!”

„Verontschuldig je maar niet, brave James,” troostte Raffles hem glimlachend. „De machine moet immers ook ontlast worden van het gewicht der instrumenten, kisten met levensmiddelen — alles wat niet strikt noodzakelijk is!”

De professor, die eenigen tijd diep scheen te hebben nagedacht, vatte plotseling den reus bij den mouw, en fluisterde hem toe:

„Ik heb iets bedacht, waarde Hercules! Mijnheer Raffles praat van Londen — maar waarom zou die jongeman niet gaan tot Ideles, op slechts weinige uren vliegens hier vandaan gelegen, en daar een motor ter leen vragen aan de Fransche autoriteiten!”

De reus keek den professor eenigen tijd strak aan, alsof hij aan zijn geestvermogens twijfelde, en antwoordde toen ernstig maar op een toon van de diepste minachting:

„Waarom niet, professor? Omdat men evengoed zou kunnen trachten, een versleten naaimachine in een oude Ford te monteeren, als een gewone benzinemotor in het toestel van mylord!”

En hij wendde zich niet zonder een tikje leedvermaak af van dien onwetenden geleerde, die hem zijn onkunde op het gebied van spijkerschrift en oud-Egyptische gewoonten had durven verwijten!

Terwijl Raffles met Brand ging spreken, en beiden den motor gingen bekijken, een juweeltje van werktuigkunde, en thans schijnbaar hopeeloos bedorven, slaakte Inge een zachten kreet en zeide:

„Ik heb een paar hoofden boven den aarden wal van het dorp zien uitsteken! Misschien zijn zij hun eersten schrik wel te boven!”

„Wij zullen het spoedig genoeg weten,” zeide Raffles kortaf. „Henderson, ga mede, dan zullen

wij eens poolshoogte gaan nemen! Wuif met je witte zakdoek — een witte vlag is over de geheele wereld een teeken van vriendschap!"

„Wees voorzichtig!" riep Inge hem op angstigen toon na. „Wij zouden het onszelf nooit vergeven, vader en ik, als u iets overkwam!"

„Gij neemt het mij dus niet al te kwalijk miss, dat ik u in deze toestand heb gebracht?" vroeg Raffles, haar ernstig aanzien.

„Maar dat is toch uw schuld niet!" riep het meisje op verbaasden toon uit. „Gij hebt gedaan wat gij kondet, en meer dan dat!"

Een oogenblik later waren de beide mannen onderweg naar het dorp en de reus zwaaide ijverig met zijn zakdoek.

En toen zagen de achterblijvenden hoe zij de deur bereikten; hoe zij daar eenigen tijd bleven wachten, en hoe die deur tenslotte langzaam en voorzichtig een weinig geopend werd, en zij binnentraden.

Zij bleven wel een kwartier weg, en Brand begon zich al ongerust te maken, toen de deur in de walmuur weer openging, en de beide mannen weer te voorschijn traden, maar nu gevolgd door een tiental Touaregs, in witte gewaden, den burnous om de schouders geslagen.

Zij kwamen afgemeten aanschrijden door de langzaam dalende schemering, en Raffles scheen in gesprek te zijn met een rijzig man, zeker een aanvoerder, of dorpshoofd, want hij had een trots uiterlijk en de anderen schenen hem met onderscheiding te behandelen, en bleven eenige passen achter hem.

Maar hoe fier hij ook was, de Touareg scheen toch eenige moeite te hebben, zijn vrees te overmannen, toen hij in de nabijheid was gekomen van den wondervogel, die daar was neergestreken in de schaduw van het palmenboschje, en daar leek uit te rusten van een moeilijken, langen tocht.

Maar Raffles sprak op glimlachenden toon eenige woorden tot hem in zijn eigen taal, en het dorpshoofd vermande zich, kwam moedig nabij, begroette eerst de reizigers, door de uitgespreide vingers van zijn rechterhand aan zijn voorhoofd te brengen. Inge het laatst — want als een echte Arabier beschouwde hij de vrouw als weinig beter dan een lastdier of een slavin, en naderde toen behoedzaam de vlieg-machine, die hij van alle kanten aandachtig beschouwde, terwijl de andere Touaregs op eerbiedigen afstand volgden.

Hij scheen volstrekt niet te beseffen, wat het eigenlijk was, en zijn donkere, groote oogen glansden van verbazing, ontsteltenis en bewondering, toen hij zich tot Raffles wendde, en vroeg:

„En zijt gij, vreemdeling, op den rug van dezen vogel gezeten, naar ons dorp gevlogen?"

„Zoo is het, Sheik!" antwoordde Raffles met een buiging.

„Ik heb gehoord van lieden, die ons dorp met handelswaren bezochten, dat de westerlingen thans zulke vogels maakten, — ik heb het echter niet willen gelooven. Thans moet ik bekennen dat ik ongelijk had, en ik kan slechts zeggen: Allah is groot en zijn wegen zijn wonderbaarlijk! Ik zie, dat gij geen bedrieger zijt, vreemdeling en ons geen kwaad wilt. Gij zijt welkom, gij en de uwen, en gij moogt den nacht doorbrengen in de veilige omheining van onze tenten! Wij zijn uwe vrienden. Gij zult zout en brood met ons nuttigen. Uwe vijanden zullen wij doodelijk haten, en onze vrouwen zullen de uwen zijn!"

Henderson had verbluft geluisterd naar deze op plechtigen toon uitgesproken woorden, waarvan hij niets begreep, maar Raffles had met grooten ernst toegeluisterd, hij wist dat het de gewone begroetingswijze was van de Touaregs en andere Arabische stammen, voor zoover zij niet al te nauw in aanraking waren gekomen met de westersche beschaving, en dat de eerwaarde Sheik hem bij zijn heengaan een paar van zijn schoonste paarden zou aanbieden... maar zich dan zeer verwonderd zou betoonen, en verontwaardigd ook, als dat vorstelijk geschenk inderdaad werd aanvaard!

Raffles antwoordde den Sheik met eenige gelukkig gekozen woorden, en op 'n wijze, die Professor Ekvall ten hoogste verwonderde, want die zonderlinge man sprak het dialect der Beni Hassan — „Hassan's Zonen" was inderdaad de naam van den stam bij wien de reizigers terecht waren gekomen — even vlot als zijn eigen taal naar het scheen! Het bleken rustige, wel trotsche, maar volstrekt niet strijdlustige lieden te zijn, die deze kleine oase bewoonden, nauwelijks twee vierkante kilometers groot, met de bron binnen de ommuring van het dorp, teneinde te voorkomen, dat die des nachts zou kunnen worden vergiftigd door een troep woestijnroovers, zooals nog maar al te vaak geschiedt, wanneer deze benden uittrekken om dezen of genen stam te tuchtigen, die zich heeft durven verzetten tegen eischen van schatplichtigheid.

Het bleek dat ook deze Beni Hassans reeds sedert menschenheugenis gewend waren den woesten Touaregs op geregelde tijden hun cijns te betalen, bestaande uit koren, kameelen en ossen, teneinde zich daarmee te vrijwaren tegen een vreeselijke wraakneming.

Niettemin bleken zij niet geheel en al gerust te zijn, want er waren ditmaal zeer schoone

jongemeisjes in het dorp, die de begeerte schenen te hebben opgewekt van eenige aanvoerders der Touaregs, zoodat het kleine dorp in een toestand van opwinding verkeerde, en daar reeds alles in gereedheid was gebracht om het hoofd te kunnen bieden aan een mogelijken aanval.

Dit nieuws was eigenlijk niet geschikt om de Europeanen gerust te stellen, die juist gehoopt hadden eenige dagen te kunnen uitrusten van de vermoeienissen. Maar er bleek geen keus en zij moesten wel blijven waar zij waren.

Raffles nam het besluit, en hij deed dit omdat hij wel moest, de vliegmachine buiten den aarden wal te laten. Het zou ook volkomen onmogelijk zijn geweest, het toestel naar binnen te krijgen, tenzij men het geheel en al uit elkander nam en dat zou een veel te omslachtig werk zijn geweest.

Niet zonder moeite rolden dus de behulpzame dorpsbewoners, na hun vrees met mannenmoed te hebben onderdrukt, volgens de aanwijzingen van Raffles de Typhoon tot dicht bij de deur, die toegang gaf tot het dorp, en nadat de wielen stevig waren vastgezet, zoodat een rukwind het toestel niet in beweging zou kunnen brengen, gingen allen door de smalle deur het dorp binnen.

Brand merkte op, dat de walmuur, uit klei en een soort van zelfgemaakte steenen opgebouwd, aan den voet omstreeks twee en een halve meter dik was, en ongeveer anderhalve meter aan den kruin, zoodat de wanden een flauwe helling vertoonden.

Hij zag nu ook van dichtbij de stevige pallisaden er boven, met hun ijzeren harde punten, die zelfs een leeuw wel op een veiligen afstand zouden kunnen houden.

Het bleek dat er maar twee deuren in dezen ringwal waren, juist tegenover elkaar gelegen en het dorp omvatte bijna de geheele oase, dat wil zeggen, dat zich op het kleine marktplein of hoe men het anders wilde noemen, dicht bijeen een twaalfstal palmboomen verhieven, temidden waarvan de bron was gelegen, die niet anders was dan een natuurlijke put, tegen instorten of verzanden beschut door een mantel van klei en een rand steenen, ongeveer een voet hoog. Er was een stelling boven gemaakt van bamboe, met behulp waarvan men een lederen emmer kon aflat, die het water naar boven bracht.

Het was zeer primitief, maar op die wijze konden de Beni Hassans zich althans het kostbare vocht verschaffen, dat onmisbaar is voor mensch en dier, overal, maar meer dan elders op deze plek, in het hartje van de woestijn, aan de grens van de Tanesruft, meer verlaten, dor en

gevaarlijk dan elk ander gedeelte van de eindeloze Sahara.

De deur, van stevige scharnieren voorzien, vervaardigd uit bamboestammen, die zorgvuldig met klei waren gevuld, werd weder gesloten, en het dorp liep uit om de vreemdelingen te zien, die op den rug van den wondervogel naar deze plek waren gekomen. Dat wil zeggen — verreweg de meesten bleven op een eerbiedigen afstand, en de vrouwen, licht gebruind, met prachtige, nachtzwarze oogen, durfden zich bijna in het geheel niet vertoonen, maar verscholen zich achter de ruggen van hunne mannen en vaders.

Op een kleine weide graasden een tachtigtal kameelen, waaronder een vijftal zeer fraaie meharis of raskameelen, speciaal gefokt voor lange tochten, fijn gebouwd, met lange, dunne, gespierde beenen en een sierlijk gebogen hals. Zij zijn voor de woestijnbewoner wat het Engelsche renpaard is voor den Britschen sportman. Deze dieren vertegenwoordigen een groote waarde, en worden zorgvuldig gevoed en geoefend. Zij zijn in uiterlijk volstrekt niet te vergelijken met de gewone lastkameelen, die veel grover, maar meestal ook veel sterker zijn en veel minder onderhevig aan die eigenaardige, nog steeds niet verklaarde ziekte, die den meharis plotseling kan overvallen en hem binnen een paar uur tijds kan dooden.

Ook waren daar prachtige paarden bijeen, snel en rap van voet, en een paar honderd schapen, pas geschoren, een paar dozijn ossen, de meesten bestemd voor het trekken van den ploeg, en drie of vier lama's.

Dat was zeker een flink bezit voor een zoo kleinen stam, en de Sheik wees er dan ook vol trots op. Toen noodde hij de blanke gasten naar zijn tent, van sterk linnen gemaakt, versierd met roode kwasten van wol en bestikt met lange franje van kameelhaar, eveneens rood gekleurd en daar werden zij onthaald op een maaltijd van brood, schapenkaas, koeskoes, een soort van brei van zure melk, kaas en vleesch, dadels en een tamelijk koppigen palmwijn, getrokken uit de struiken van den palmboom.

De Sheik sprak langzaam, plechtig en afgemeten, en hij sprak ook heel weinig. Hij luisterde daarentegen vol aandacht naar de plannen der reizigers, en schudde het hoofd, toen Raffles hem mededeelde, dat het zijn voornemen was, een week in het dorp te vertoeven.

„Allah verhoede, dat wij u zouden willen verjagen, vreemdeling!” zeide hij na een paar trekjes aan zijn lange, uit bamboe vervaardigde pijp te hebben gedaan en met een ernstige uitdrukking op zijn edel besneden gelaat. „Maar

het is hier niet veilig thans, wij duchten de komst der Touaregs, en er schijnen ditmaal meer leeuwen dan ooit in de buurt te zijn. Reeds werden niet lang geleden twee van onze schoonste buffels geroofd, terwijl de dieren op de buitenweide waren, aan gene zijde van de pallissaden."

"Het moge zoo zijn, Sheik — wij zijn wel verplicht te blijven!" antwoordde Raffles kortaf. „En thans moet gij ons toestaan, ons ter ruste te begeben, want wij zijn zeer vermoeid."

"Het zal geschieden naar uw wensch, vreemdeling!" hernam de Sheik — Ibrahim Joessoef was zijn naam — met denzelfden plechtigen ernst.

En het bleek dat de gastvrije Touaregs reeds voor alles hadden gezorgd, want voor de vier mannen was snel een afzonderlijke tent opgericht, terwijl Inge een tent zou deelen met de beide dochters van het opperhoofd, van een buitengewone schoonheid, en nauwelijks veertien jaar. Volgens de Arabische opvatting waren zij dus lang huwbaar, en op hen scheen Ben Tuggeba, de aanvoerder der Touaregsche woestijn-roovers vooral zijn zinnen te hebben gezet.

De zon was nauwelijks verdwenen en nog brandde een rosse gloed in het westen boven de woestijn, toen de reizigers hunne tenten opzochten.

En bijna onmiddellijk sliepen zij in.

Maar nog was de dag niet aangebroken, of Raffles werd gewekt door een luid rumoer in het kamp, gegil van doodelijk ontstelde vrouwen, geschreeuw van mannen, gehinnik van paarden die trappelden en aan hunne halsters rukten, en het eigenaardig trompetterend geluid van kamelen, wanneer zij den doodsvijand den leeuw ruiken.

En dat het een leeuw moest zijn, bleek maar al te duidelijk — want een machtig gebrul, aanstonds van een andere zijde beantwoord, vulde de lucht.

In een oogwenk was Raffles overeind en greep zijn repeteergeweer, dat onder het bereik van zijn hand lag. Brand en Henderson werden bijna tegelijkertijd wakker.

Zij lieten den ouden professor rustig slapen, die zoo vast sliep, dat hij van het kabaal zelfs niets scheen te hooren, sloegen het tentdoek op, en traden naar buiten.

De maan stond vol aan den hemel, die door geen wolkje werd verduisterd, en haar zilveren licht was zoo luisterrijk, dat men tot op tamelijk verre afstand kon zien.

Het meeste kabaal scheen zich te concentreren niet ver van de ingang deur, waar zich eenige runderen verzameld hadden, en daar

zagen de drie mannen niet minder dan vier leeuwen bijeen, die zich op de een of andere wijze toegang hadden weten te verschaffen, misschien wel onder een gedeelte van de pallissaden door, dat minder hecht en sterk was dan overal elders. Ook was het mogelijk, dat zij met een geweldigen sprong over de deur waren heengewipt. Hoe het ook zij, zij waren er, en hun luid gebrul vulde de lucht, en deed de vrouwen doodelijk bangst bijeen hokken, terwijl de mannen hunne geweren hadden gegrepen, voor het meerendeel ouderwetsche voorladers of vuursteengeweren met zeer lange loop en met parelmoer bezette kolven.

De moedigsten hadden zich voorzien van lange lansen, en een daarvan viel een leeuw aan, die een zebukalf in den nek had gegrepen, het dier met een enkelen knauw had gedood, door het den ruggestreng door te bijten, en er nu blijkbaar mee wilde vluchten.

De man, alleen maar bedacht op het behoud van zijn kalf, trad met doodsvrachting toe op den leeuw en trof hem met den spies, maar blijkbaar slechts vluchtig, want de leeuw, een buitengewoon groot dier, nam een korten aanloop, en sprong, met het kalf in zijn muil, op de twee meter hooge borstwering.

Maar het dier had, misschien belemmerd door de vracht in zijn muil, zijn sprong verkeerd berekend, en kwam boven op de toegespitste pallissaden terecht.

Er klonk een allerverschrikkelijkst gebrul, onder het hevig rukken van den leeuw begaf zich de pallissade en met een deel daarvan, stortte de leeuw met het zebukalf aan den anderen kant omlaag. Een hevig gekraak werd vernomen, alsof er iets scheurde — knapte — brak, en men kon duidelijk hooren hoe de leeuw met felle slagen, dol van pijn en woede, iets met zijn klauwen verscheurde, dat slechts weinig tegenstand bood.

"Onze vliegmachine!" schreeuwde Brand ontzet. „Hij zal alles verwoesten!"

Zonder tijd te verliezen snelden de drie mannen op de deur toe, terwijl naast hen de schoten uit de geweren kraakten, die niet veel uitwerking schenen te hebben, maar de brullende leeuwen versperden hun den weg. Twee hunner zaten neergehurkt vlak voor de deur, met groenfonkelende oogen en zwiepende staarten, gereed tot den sprong. Ibrahim Joessoef met zijn pas afgevuurd geweer in de hand, stond weerloos op geen dertig passen van den voorsten leeuw, die zich het volgende oogenblik op hem zou werpen, toen een schot kraakte.

Het was Raffles die had gevuid.

En het schot was raak!

De kogel drong den leeuw in den wijdgeopen-den bek, en doorboorde hem de hersens. Zonder zelfs overeind te zijn gekomen viel het dier log terzijde, trok even met de machtige klauwen en lag stil. Maar reeds had de tweede leeuw zich opgericht, en voor Raffles zijn geweer weder had kunnen richten zweefde het kolossale dier reeds door de lucht. Bliksemsnel boog Raffles zich terzijde, en de geweldige klauw miste het hoofd, dat als een eierschaal verbrijzeld zou zijn, maar het gewicht van den leeuw wierp hem reeds om, en Raffles zou daar zijn avonturen hebben beëindigd, als Henderson er niet geweest was. De reus had geen geweer kunnen grijpen in de verwarring, maar zijn rechtervuist was gewapend met een zeer zware bijl en juist toen de leeuw, die half over Raffles was heengevallen, zich wilde omwenden en reeds een klauw hief, trof het blinkende lemmet hem met verschrikkelijke kracht in den nek. Het monster liet een rochelend geluid hooren en wentelde terzijde, terwijl zijn verschrikkelijke klauwen naar alle richtingen zich kromden en weer ontspanden.

En Raffles moest zich snel terzijde wentelen, om buiten het bereik te komen van die vlijmscherpe tangen, waarmee de leeuw hem in zijn doodsstrijd nog het vleesch van het lichaam had kunnen rijten.

En nog was het drama niet beëindigd, want het derde verscheurende dier, een prachtige leeuw, in,

galoppeerde met groote sprongen door het dorp en liep recht aan op de tent, waar zich de dochters van den Sheik ophiielden — en Inge Ekvall.

De ongelukkige vader slaakte 'n doordringende kreet, en tastte als waanzinnig naar zijn gordel, alsof hem zijn kromme dolk iets zou kunnen baten, maar Brand was reeds weggesneld, knielde neder, mikte zorgvuldig — en zijn kogel ving de leeuw in haar laatste sprong op, en brak haar de ruggegraat.

Vlak voor de ingang van de tent viel het ondiep neer, stuiptrekte, rekte zich in haar gansche lengte uit, en lag toen onbewegelijk.

Het geheele drama had zich in den tijd van nog geen kwartier afgespeeld.

Maar nog altijd scheen de leeuw daar buiten de pallissades zich te kronkelen in zijn doodsstrijd. Raffles, die weder was opgestaan, niet eens bemerkend hoe hij bloedde uit een vrij ernstige schouderwonde, hem door den leeuw in zijn sprong toegebracht, snelde naar de deur, en rukte ze open.

Henderson en Brand volgden hem op den voet.

Een treurig schouwspel trof hun oog.

De doodelijk gewonde leeuw was op een der draagvlakken gevallen, had het door zijn gewicht doen breken, en er de bekleeding met zijn klauwen in lange flarden afgerukt. Het geheele onderstel was versplinterd onder den val van het ontzaglijke zware lichaam, en de vliegmaschine was tote en onherstelbaar wrak geworden....

DERDE HOOFDSTUK.

DE OVERVAL.

Met een schot uit de revolver, die Brand in zijn gordel had gestoken, maakte Raffles den stuiptrekkenden leeuw af.

Het doode lichaam gleed omlaag, maar het onheil was reeds aangericht — en ditmaal was het onherstelbaar. Er was geen stof genoeg aan boord, om een geheelen vleugel te kunnen bespannen en al ware dat wel zoo geweest — het zou volkomen onmogelijk zijn, de geheel versplinterde draagstutten en het geraamte van het draagvlak, dat door den leeuw letterlijk in spaanders was gescheurd, hier weder te herstellen.

De Sheik, die naar de tent van zijn dochter was gevlogen en zich had overtuigd dat de meisjes wel doodelijk ontsteld, maar ongedeerd waren,

was naast Raffles komen staan, en hij zag wel aan diens bleek, strak gelaat, dat er iets zeer ernstigs moest zijn geschied.

„Uwe groote vogel is gewond, vreemdeling?” vroeg hij op zachten toon, terwijl hij zijn hand op den schouder van Raffles legde.

„En doodelijk, Sheik,” antwoordde Raffles afgemeten en zonder hem aan te zien. „Dit verandert al onze plannen — en ik zal aanstonds ernstig met u moeten spreken. Thans zou ik u echter aanraden de schade op te nemen.”

„Voor wij dat doen moet ik deze vreemdeling dankzeggen voor wat hij deed!” hernam de Sheik, en hij richtte zijn donkere oogen met een blik vol dankbaarheid op Brand.

Deze haalde met een beminlijk glimlachje de schouders op, en zeide:

„Dit heeft niets om het lijf! Ik wil zeggen — wat ik deed is niets bijzonders! Ik ben een goed schutter, ziet gij, en....”

Hij wilde nog iets zeggen, maar hield op bij het zien van Sida en Mirjam, de beide dochters van den Sheik, die haastig kwamen aanloopen, een paar woorden tot hun vader spraken, die zich tot Raffles wendde, en blijkbaar herhaalde wat zij hem zeiden.

Raffles slaakte een lichte kreet van ontsteltenis, en zeide toen op korten toon tot Brand:

„Inge is gewond. Laten wij dadelijk zien wat het is.”

„Gewond? Maar ik heb de leeuwin toch dadelijk gedood!” riep Brand onthutst uit.

„Het was je kogel! Het projectiel is dwars door de ruggestreng van de leeuwin gegaan en heeft haar toen nog aan het hoofd gewond. Spoedig het medicijnkistje — zulk een schot kan gevaarlijk zijn! Trek het je niet al te zeer aan — het is je schuld niet, en als jij niet geschoten had zou zij misschien nu reeds verscheurd zijn!”

Zonder een oogenblik te verliezen zochten Henderson en Brand in het wrak van de vlieg-machine naar het medicijnkistje, en snelden toen Raffles na, die reeds aan de zijde van den Sheik naar de tent was gegaan, waar Inge met een bleek gezichtje op haar leger van leeuwenvellen en droog gras lag, bij kennis, maar blijkbaar veel pijn lijdend en terwijl zij een zijden doek tegen haar slaap gedrukt hield.

Raffles knielde onmiddellijk naast haar neder, bezag de wonde, haalde verlicht adem, en zeide:

„Een schampschot! Het heeft gelukkig niet veel om het lijf — binnen een paar dagen zijt gij de oude, maar wij moeten zorgen dat zich geen wondkoorts voordoet.”

Op dat oogenblik trad Brand met het kistje binnen, en Raffles vervolgde glimlachend, terwijl hij het hem afnam en zich tot Inge wendend:

„Dit is de jongeman, die zoo juist bijtijds de leeuwin neerschoot, die hier had willen binnen dringen!”

„Een leeuwin?” vroeg het meisje verbaasd.
„Was zij zoo dichtbij?”

Als eenig antwoord sloeg Raffles de tentlap terzijde en daar zag Inge in het licht van de maan het zandgele lichaam van de geweldige leeuwin, op geen vollen meter afstand.

Het bleef even stil in de tent, en toen vatte Inge, die heel bleek was geworden bij de gedachte aan wat haar en de dochters van den Sheik had kunnen overkomen, de hand van Brand,

die een kleur had gekregen als een schoolmeisje en zeide met een stem die trilde:

„Dan heb ik mijn leven aan u te danken, mijnheer!”

„Ik ben heel onhandig geweest, juffrouw Inge!” stotterde Brand. „Ik had moeten bedenken dat u hier binnen was — maar ziet gij, om mij te bedenken had ik juist weinig tijd. In zulke omstandigheden moet vlug gehandeld worden. Doet die wonde u zeer?”

„Het schrijnt een beetje — maar wat doet het er toe? Als gij er niet geweest waart....”

Het meisje beëindigde den zin niet, maar sloot de oogen, en haar lichaam rilde van ontzetting bij de herdenking.

En juist op dat oogenblik werd het tentdek terzijde geslagen, door een driftige hand, en professor Ekvall stapte naar binnen of liever hij rolde, want hij struikelde aanstonds over een vooruitgestoken voet, maar dat deerde hem niet, want hij kroop op zijn knieën tot naast het leger van zijn kind en nu begreep men pas hoeveel de schijnbaar zoo dorre geleerde met zijn driftige aard hield van dat meisje, want zijn gelaat was doodsbleek en hij beefde over al zijn leden, terwijl hij haar over het gelaat streek en dwaze liefkoozende woordjes in het Zweedsch sprak, zooals men ze gebruikt tegen heel kleine kinderen.

Inge had de oogen dadelijk weer geopend, en zeide met een mat glimlachje:

„Dwaze vader! Het is niet zoo erg! Mankeer je zelf niets?”

„Praat niet van mij!” gebood de professor met een driftigen ruk aan zijn bril. „Ik ben een beest — ik ben een onmens. Ik heb geslapen als een os, terwijl hier gevochten werd, terwijl hier leeuwen rondspookten, bij troepen tegelijk, en ik geloof dat ik ook geslapen zou hebben als de wereld verging! En wie is de onhandige lummel die je zoo toegetakeld heeft?”

„Die onhandige lummel ben ik, professor!” antwoordde Brand nederig, maar met een guitig lichtje in zijn blauwe oogen. „Ik wilde op een leeuwin schieten, ik raakte haar ook wel, maar...”

„Maar, dat had u voldoende moeten zijn, mijnheer!” hernam de professor driftig. „Als men niet goed schieten kan, dan vuurt men niet op leeuwen, maar laat dat aan anderen over! Gij hadt mijn kind doodelijk kunnen treffen!”

„Och vaders, stil toch!” gebood Inge, half boos, half lachend. „Als mijnheer niet geschoten had, zou die leeuwin mij verscheurd hebben! Zou dat beter zijn geweest?”

De professor hield beschaamd zijn mond, en dat kostte hem zooveel inspanning, dat hij in een hoekje met hevige gebaren zijn bril ging op-

poetsen, misschien ook wel om zijn tranen te verbergen!

En eensklaps kwam hij weer op Brand toe, vatte zijn hand, schudde die heen en weer zooals men een pompzwengel hanteert, en zeide, over zijn woorden vallend:

„Mijnheer, ik heb zooeven het woord onhandige lummel gebruikt. Ik slik dat woord weer in, Dat is te zeggen — voor de helft! Onhandig is u niet!”

„Dank u professor! Dat is al meer dan ik verdien!” hernam Brand ironisch. „Wie weet slikt u naderhand de andere helft ook nog wel eens in. En nu moesten wij, dunkt mij, de tent maar ontluimen, het begint hier veel op een boerenbruiloft te gelijken en dat is niet de ware sfeer voor een zieke.”

Raffles had intusschen al op handige wijze het prachtige haar van het meisje rondom de wonde weggeknipt, het schampschot gereinigd, er zalf op gesmeerd en verbonden. Misschien zou er infectie optreden, daar de kogel eerst de leeuwin geraakt had, maar dat was weinig waarschijnlijk. Het bloedverlies was vrij groot geweest, maar een paar dagen rust zou alles herstellen.

En toen hij gereed was, bemerkte Raffles pas, dat zijn eigen buis letterlijk doorweekt was met bloed en het was Inge die het met een kreet van schrik opmerkte en uitriep:

„Maar gij zijt zelf zwaar gewond! Uw rechtermouw is nat van het bloed.”

„Wij zullen eens zien wat het is, miss Inge!” hernam Raffles koelbloedig. „Een van de leeuwen heeft mij geloof ik een jaap gegeven, maar een weinig van deze wonderbaarlijke zalf zal mij wel genezen! En nu laten wij u alleen. Tracht te slapen, beweeg u zoo min mogelijk en over een paar dagen zult gij weder de oude zijn. Natuurlijk kan uw vader bij u blijven, als hij wil.”

„Ik zou wel eens willen zien, mijnheer, wie mij dat zou beletten!” riep het kleine mannetje, en hij ging als een kempiaan met de handen in de zijde voor Raffles staan, die glimlachend op hem neerkeek en zeide:

„Ik zal het in ieder geval niet doen, professor! Brand, ga mede en kijk eens naar mijn wond. En dan zullen wij eens praten met den Sheik als hij er in toestemt.”

Allen verlieten de tent, behalve professor Ekvall, en Brand onderzocht de wonde van Raffles bovenop den schouder, die inderdaad vrij ernstig bleek te zijn, en een zorgvuldige behandeling vereischte. Zij moest grondig worden gezuiverd, wat veel pijn veroorzaakte, en werd toen verbonden. Zonder infectie of wondkoorts

zou Raffles binnen weinige dagen genezen zijn.

Onder die bedrijven was de zon reeds opgekomen en overgoot het landschap met haar gouden stralen.

Het bleek nu dat er slechts een kalf gedood was, door den leeuw, die dien roof met zijn leven had moeten boeten, en het dier werd nu verder geslacht, een deel van het vleesch werd gezouten, en de rest werd door de vrouwen in beslag genomen voor het middagmaal!

Het behoeft ternauwernood te worden gezegd dat de bevolking van het dorp met nog grooteren eerbied opzag tot die blanke, die in zulk een korten tijd vier leeuwen hadden weten te overwinnen. Zij benijdden hun wel is waar hunne prachtige, moderne wapens — maar hun heldenmoed was er niet minder groot om in hunne oogen. Toen het ontbijt genuttigd was, wederom in de tent van den Sheik, die zich had uitgeput in bloemrijke dankbetuigingen, waaraan Raffles spoedig een einde maakte, begon deze, na een pijp van den hoofdman te hebben aangevaard, als blijk van wederzijdsche vriendschap:

„Ik heb u reeds gezegd, Sheik, dat mijn groote vogel dood is — door den leeuw vernield. Ik zal er niet mee weg kunnen vliegen — en ik ben nu wel genoodzaakt, u een grooten dienst te verzoeken.”

„Spreek slechts, vreemdeling — en als het in mijn macht ligt, dan zal ik al uw wenschen vervullen! Gij hebt recht op onze dankbaarheid, want gij hebt vele levens gered.”

„Ik vraag u niets anders, dan mij vijf van uw paarden of van uw kameelen te verkoopen, naar gij zelf wilt en voorts twee lastdieren, om onze bagage te dragen. Want wij willen thans zoo spoedig mogelijk vertrekken, en trachten, de bewoonde streken weder te bereiken.”

„Gij zult paarden en kameelen hebben, vreemdeling — en gij zult niet over ons te klagen hebben. Wij zullen u onze beste dieren geven. Welken weg kiest gij?”

„Mij dunkt dat wij het verstandigst handelen, door zoo spoedig mogelijk een Franschen post op te zoeken. Dat is Ideles.”

De Sheik schudde langzaam het hoofd, en sprak op ernstigen toon:

„Weet wel wat gij wilt doen, vreemdeling! Daarbij zult gij moeten trekken door het land van de Touaregs, door Ifoghas, en het zuiden van Hoggar. Kent gij die streken?”

„Eenige maanden geleden beleefde ik er een vreemd avontuur, Sheik!” antwoordde Raffles.

„Gij kent de gevaren? En gij durft ze te trotseeren?”

„Ik durf ze trotseeren, Sheik, omdat het moet!” antwoordde Raffles rustig.

„Maar waarom zoudt gij dan niet, in stede van oostelijk te reizen, naar het westen gaan en trachten, den grooten karavaanweg te bereiken, die van Timboektoe naar het noorden voert?”

„Omdat die weg veel langer en veel bezwaarlijker voor ons is Sheik. Minstens veertien dagen zouden er mee gemoeid zijn, om die karavaanweg te bereiken. En dan minstens nog een maand, alvorens wij de eerste plaats van beteekenis zouden hebben bereikt, aan gene zijde van het gebergte. De gansche reis, op weinig uitzonderingen na, voert door de dorre woestijn en aan die beproeving mag ik een jong meisje niet blootstellen!”

De Sheik bleef Raffles een oogenblik zwijgend aanzien, en hernam toen, aan zijn witte baard plukkend:

„Daarentegen zult gij, als gij door het land der Touaregs wilt trekken, groote kans loopen de Chaamba-roovers te ontmoeten. Zij zijn wreed en bloeddorstig, en zij zullen u zeker naar het leven staan en dit des te eerder, naarmate gij verder verwijderd zult zijn van den eersten Franschen post. Hoe hadt gij u den weg voorgesteld?”

„Ik wilde reizen langs de westelijke helling van het Ifoghas. Van hier wilde ik aanstonds noordelijk aanhouden, en mij begeven naar Timmisao. Het is een vrij belangrijke Fransche post, en de reis daarheen behoeft niet langer dan acht of tien dagen te duren. Vandaar kunnen wij betrekkelijk gemakkelijk verder gaan, want overal zullen wij water vinden en een aan het Fransche gezag onderworpen bevolking.”

„Maar gij zijt nog niet in Timmisao!” hernam de Sheik langzaam. „Weet gij dat gij dan moet trekken door een gedeelte van Hoggar?”

„Ik heb u reeds gezegd, dat ik het kende, Sheik!” antwoordde Raffles schouderophalend.

„En die kennis weerhoudt u niet-om er nogmaals door te trekken?”

„Nee. En ik reken op u om mij aan paarden en kameelen te helpen, Sheik.”

„Gij zult ze hebben, vreemdeling, want een Beni Hassan verbreekt nooit zijn belofte. Op uw eigen hoofd komen echter de gevolgen neer. Wanneer wilt gij gaan?”

„Zoo spoedig mogelijk, als het kan reeds overmorgen, want dan zullen onze wonden voldoende geheeld zijn.”

En verder werd er over de aangelegenheid niet meer gesproken. In den loop van dien dag koos Raffles zich een vijftal voortreffelijke paarden uit, benevens twee lastkameelen. Hij zou er

slechts en zeer matigen huur voor behoeven te betalen, en de twee gidsen, die hem tot Timmisao zouden geleiden, zouden de dieren weder mede terugvoeren. Die twee mannen waren sterke, moedige kerels, die de streek voortreffelijk kenden en zich niet lieten weerhouden door de bijna bijgeloovige vrees, welke alle stammen in die streek koesteren voor dat geheimzinnige deel van Hoggar, dat nog slechts aan zeer weinigen bekend is. Er gebeurde dien dag niets bijzonders, en de rust verkwikte de gewonden zoozeer, dat men besloot in den loop van den volgenden dag op reis te gaan.

Een nader onderzoek van de vliegmachine had aangetoond, dat de arme Typhoon reddeloos verloren was, en zuchtend bedacht Brand dat dit de vijfde vliegmachine was, welke Raffles in een betrekkelijk kort tijdsverloop van weinige jaren had verloren. Van een er van, bevonden zich de wrakstukken ergens in Bengalen aan den voet van een rots, waar zij door een kudde woedende olifanten verpletterd was, van een andere verbleekten zij in de brandende stralen der keerkringzon op een verlaten eiland. Wat moeite en arbeid ging hier weder verloren! Het is waar — Raffles zou een nieuwe machine bouwen, nog weer beter en vlugger dan deze, maar de Typhoon had hen allen trouw gediend en nu lag het arme toestel daar versplinterd en verbrijzeld, en nooit zou het hart met de acht cilinders meer kloppen!

Er werd van gesloopt wat nog te sloopen viel, onder meer het zeer sterke zoeklicht, en het zou spoedig blijken, hoe verstandig de reizigers daaraan gedaan hadden.

Het was in den loop van den middag en de zon had haar hoogtepunt bereikt en blakerde mensch en dier, toen over de vlakke, zoo snel zijn renkameel maar wilde gaan, een Sounoussi kwam aanrennen, kenbaar aan zijn wapperenden mantel van lichtgrijze stof, en zijn vreemdsoortigen hoofddoek.

De kameel was zoo uitgeput, dat hij aanstonds neerviel, zoodra hij binnen de omheining was. De man begaf zich dadelijk naar den Sheik en men scheen hem in het dorp te kennen, want hij werd dadelijk bij hem toegelaten. En Raffles en zijn metgezellen bemerkten tot hun verwondering, dat er zich een oogenblik later groote ontsteltenis van het dorp scheen te hebben meester gemaakt.

Spoedig zou blijken wat hiervan de reden was.

Een kwartier nadat de ruiter het dorp was komen binnenstormen, bezweet en uitgeput, trad de Sheik op Raffles toe, die zich toen met al zijn metgezellen in de schaduw van het

palmenboschje dicht bij de bron bevond.

„Gij moet aanstonds vertrekken, vreemdeling!” begon hij, bijna plechtig. „Wij zullen waarschijnlijk nog hedennacht worden aangevallen door Chaamba's. Deze man is de eenige overlevende van een troepje van drie kooplieden, die wij zeer goed kennen, en die zich door de vlucht heeft weten te redden. De beide anderen zijn vermoord, men heeft hun paarden en kameelen afgenomen, en deze man heeft tijdens

zijn kortstondige gevangenschap kunnen vernemen, dat het plan bestond, ons dorp te overvallen, omdat ik mij verzet heb tegen de wenschen van Ben Tugeba, hun opperhoofd!”

„Wat zegt hij?” vroeg Inge angstig, die wel aan de gelaatsuitdrukking van Raffles gezien had dat er een zeer ernstig onderwerp werd behandeld.

„Die Senoussi zegt, miss Inge, dat de Chaamba-roovers nog hedennacht het dorp zullen overvallen!”

VIERDE HOOFDSTUK.

HET GEVECHT.

De oude professor, die het dialect der Beni Hassan uitstekend verstond, evenals Raffles, trok woedend aan zijn groote bril en barstte uit:

„Waarom roeien de Franschen dat ontuig niet uit?”

Raffles keek den geleerde een weinig medelijdend aan en zeide rustig:

„Dat zouden zij wellicht wel willen professor — maar dan zouden zij een legermacht hierheen moeten zenden, twintig of zelfs dertigmaal grooter dan zij hier thans handhaven. En zoo iets is onmogelijk! Zij doen wat zij kunnen, en meer kan men niet verlangen.”

Raffles wendde zich nu zelf tot den Senoussi, en vroeg den man in zijn eigen taal:

„Waar had die noodlottige ontmoeting met de Chaamba's plaats?”

„Op den westelijken oever van de Wadi Telemar, op een paar mijlen van de oase van Igis.”

„Het kan dus nog wel vijf of zes uren duren voor zij hier zijn, denkt gij?”

„Vroeger kunnen zij onmogelijk verschijnen! De Chaamba's vallen trouwens bij voorkeur de dorpen des nachts aan. Het is nieuwe maan, en het zal dus vannacht duister zijn.”

„Zijn zij talrijk?”

„Het is een bende van zeventig of tachtig man, maar goed bewapend, meerendeels met moderne geweren!”

„Natuurlijk bereden?”

„Ja, uitsluitend kameelen. Die gebruiken zij steeds bij dergelijke rooftochten. Een kameel

loopt bijna even snel als een paard en kan het veel langer uithouden.”

„Ik raad u aan, vreemdeling, u zoo spoedig mogelijk in veiligheid te brengen! In zes uren kunt gij een vrij grooten afstand afleggen, en de Chaamba's kunnen van uw aanwezigheid volstrekt niets weten. Wij zullen in dien tijd de overblijfselen van de vliegmaschine zorgvuldig verbergen.”

Raffles bleef een oogenblik in gedachten verzonken, en bracht toen den raad van den grijzen Sheik aan Inge over. Hij keek met gespannen aandacht naar het gelaat van het meisje, alsof hij daarop haar gedachten wilde aflezen.

Zij scheen een oogenblik in tweestrijd en toen hief zij met een ruk het hoofd op, keek Raffles recht in de oogen en zeide:

„Ik vind, John Raffles, dat wij deze lieden, die ons gastvrij hebben ontvangen, thans niet lafhartig in den steek mogen laten! Gij weet misschien, dat ik een goede schutter ben, en ik kan het denkbeeld niet verdragen, die arme meisjes, die zoo lief en zacht zijn, in handen te zien van dien vreeselijken rooverhoofdman!”

„Ik verwachtte bijna dat gij dit zoudt zeggen, miss Inge!” antwoordde Raffles met een glimlachje. „Ik moet u ook mededeelen, dat het gevaar volstrekt niet denkbeeldig is, dat wij, indien wij vertrokken, juist in den muil van den leeuw zouden loopen en dien troep in de woestijn zouden ontmoeten — en dan zou ons lot natuurlijk binnen een half uur bezegeld zijn. Hier kan men zich althans verdedigen. Ik heb

dus uw toestemming als ik zeg, dat wij niet willen heengaan?"

„Die toestemming hebt gij! Ik zou het in mijn hart voelen branden, het denkbeeld, dat wij lafhartig zouden zijn gevlucht, en deze lieden met hun ouderwetsche geweren laten uitmoorden door die roovers! Moeten wij sterven — laat het dan zijn met de gedachte, dat wij tot het uiterste onzen plicht hebben gedaan!"

„Dat is een taal naar mijn hart," hernam Raffles, terwijl hij met een blik vol bewondering keek naar dat mooie, krachtig geteekende, en toch echt vrouwelijke gezichtje, dat een kleur van opwinding en vastberadenheid had gekregen.

De Sheik, die niets van het gesprek begrepen had, wilde opnieuw aandringen, toen Raffles hem voorkwam met de vraag:

„Hoeveel moderne geweren hebt gij hier in het dorp?"

„Niet meer dan zeven of acht, heer!"

„Munitie?"

„Omstreeks tachtig schoten voor ieder geweer!"

„Zijn die geweren in handen van uw beste schutters?"

„Ja, maar helaas zijn zij allen thans onderweg hierheen. Wanneer het lot ons gunstig is, kunnen zij nog voor het vallen van de duisternis zijn teruggekeerd. In het andere geval..."

De oude man maakte een moedeloos gebaar, en zeide toen weer:

„Vertrek nu aanstonds vreemdeling, vertrek!"

„Wij zullen niet vertrekken, Sheik — maar wij blijven hier en willen u zoo goed mogelijk trachten te helpen tegen die woeste rooverbende! Het zal niet gezegd zijn dat westerlingen op de vlucht zijn geslagen en degenen die hen gastvrij ontvingen in de ure des gevaars lafhartig in den steek hebben gelaten!"

Velen hadden die woorden gehoord, want langzamerhand had de geheele mannelijke bevolking van het dorp zich bij het palmboschje verzameld en overal gingen luide kreten op, kreten van bewondering en ongeloofigheid.

Maar Raffles ging rustig voort:

„Wij hebben zeer veel munitie, en zeven voortreffelijke geweren of karabijnen. Verder hebben wij vier revolvers. Wij zullen alles in staat van verdediging brengen en verder moge het Opperwezen ons bijstaan, dat gij Allah noemt."

De Sheik hief met een zegenend gebaar zijn bevende handen boven het hoofd van Raffles, en zijn stem trilde, toen hij zeide:

„Gij zult in leven en dood over de Beni Hassan kunnen beschikken, heer! Gezegend zij uw komst, gezegend zij de vrouw, die gij naar uw haardstede zult voeren, gezegend zij de kinderen,

die gij zult verwekken tot in lengte van dagen! Wij nemen uw aanbod aan, — ik zie aan uw blikken, dat gij niet de man zijt, die zich van een besluit laat afbrengen. Allah behoede ons, en dat zijn wil geschiede!" En op die woorden wierpen zich alle inwoners voorover op het zand, met het gelaat naar het oosten gewend, en raakten den bodem aan met hun voorhoofd, telkens opnieuw, terwijl zij hunne beden richtten tot Allah, in wiens hand immers hun lot lag.

En toen werd alles in gereedheid gebracht om zich te kunnen verdedigen. Het was een gunstige omstandigheid, dat de Chaamba's onkundig waren van het feit, dat hun ontsnapte gevangene, van wien zij een grooten losprijs hadden hopen te krijgen, hunne plannen had kunnen afluisteren, en naar dit dorp was gegaan, waar hij niet thuis behoorde. De koopman zelf, El Bekri geheeten, die een uitstekend schutter was, wilde eveneens blijven, en hij werd dadelijk voorzien van een precisie-karabijn en vijftig patronen. De draagvlakken werden van de vliegmaschine afgenomen, de romp werd uit elkaar gehaald, en men liet alleen den zwaren motor buiten, en ook de cilinders met het gecompriëerde gas, waarvan de Chaamba's toch het nut en de beteekenis niet zouden begrijpen.

Zij werden met zand bedekt, zooveel mogelijk, en verder liet men ze waar zij waren. De deuren werden versterkt met stevige stutten, die in den grond werden geslagen en de pallissade werd nog eens aan een nauwkeurige inspectie onderworpen. Er overheen klimmen zou heel moeilijk gaan — tenzij de Chaamba's stormladders bij zich hadden, en den aanval op talrijke punten tegelijk ondernamen.

De strijd zou altijd ongelijk blijven, maar men behoefde toch niet te wanhopen, nu er zich een aantal mannen in het kamp bevonden, bereid om zich tot het uiterste te verdedigen. De vrouwen werden in het midden van het dorp bijeengegreden en moesten zich in hunne tenten schuilhouden en nu werden er op verschillende punten van den walmuur kleine stellages opgesteld van bamboe, waarop de scherpschutters konden plaats nemen, die op die wijze een groot gedeelte van de vlakte met hunne geweren zouden kunnen bestrijken.

Met al die voorbereidingen waren eenige uren heengegaan, en de zon daalde reeds in een rossengloed, en nog altijd waren de lieden niet teruggekeerd, in het bezit van de moderne geweren en wier aanwezigheid thans van zoo groot nut zou zijn geweest.

De maaltijd werd tamelijk zwijgend gebruikt, en toen het bijna geheel duister was, werden

de laatste maatregelen genomen. Het horenvee en de schapen werden bijeengedreven in een soort van kraal, binnen den walmuur gelegen, en de paarden gekluisterd, evenals de kameelen, opdat zij geen verwarring zouden kunnen stichten als zij, verschrikt door het vuren, door het dorp heen en weer zouden galoppeeren.

En nu kon men niets anders meer doen dan wachten, wachten in een spanning, die met iedere minuut en met het groeien van de duisternis toenam. De palmboomen wierpen eindeloze schaduwen, donkerpaars, over het roode zand. Toen ging de zon onder, rood en vurig, de hemel nam een violette kleur aan, die hoe langer hoe donkerder werd, en toen rustte de duisternis boven de woestijn en het dorp, waar men alle lichten zooveel mogelijk gedoofd had.

De scherpschutters hadden hunne plaatsen reeds ingenomen, ieder op een meterhooge stelling van bamboe en de geweren rustend op den walkruin. Zij hadden een linnen zak vol patronen aan een draagband om den schouder hangen, en keken scherp uit over de vlakte, waar de hier en daar verspreide boschjes palmen en kreupelhout zich nu als donkere, vormeloze massa's voordeden. Men kon op ongeveer honderd meter voor zich uit zien, maar dan ook geen stap verder.

Traag kropen de uren voorbij.

En plotseling wist men dat de Chaamba's gekomen waren.

Men kon ze nog onmogelijk zien — maar men kon ze hooren, want hunne kameelen deden den grond dreunen onder hun regelmatig stap.

Nu en dan balkte er een dezer dieren, en het geluid klonk dreigend en sinister over de stille, eindeloze vlakte.

Er liep als het ware een siddering door de wachtenden, die hunne geweren vaster omgrepen, en de duisternis met hunne blikken trachtten te doorboren. Nog een half uur verliep, en toen was het alsof zich op de vlakte vlugge schimmen heen en weer bewogen, in verschillende richtingen, donkere gedaanten met wapperende gewaden.

De Sheik had op aandringen van Raffles streng bevel gegeven om vooral niet te vroeg te schieten, opdat er geen munitie verloren zou gaan, en zoo veel mogelijk schoten raak zouden zijn.

Raffles zelf had nog een andere verrassing in petto, waarvan hij zich veel voorstelde.

Hij zelf stond niet ver van de toegangsdeur, waardoor hij en zijn vrienden waren binnengekomen, en even boven den kruin van den wal stak de schijnwerper uit, die met zijn draden verbonden was aan de krachtige accumulatoren, die nog volkomen intact waren, daar Raffles

op deze reis het zoeklicht maar zeer weinig had gebruikt. Het was natuurlijk lang niet zoo krachtig als een militair zoeklicht, maar het was ruimschoots voldoende voor het doel, en als het moest zou het de vlakte verlichten met een stralen bundel die tot ruim twee kilometer reikte en aan zijn basis op zijn minst een halve kilometer breed was. Van deze lamp van zesduizend kaarsen lichtsterkte verwachtte Raffles heel wat!

Maar daarbuiten bleven de schimmen heen en weer gaan, nu bijna geluidloos, en toen kraakte er aan den noordelijken uithoek van het kamp eensklaps een schot te vroeg, want het was nog onmogelijk, zich een goed doelwit te kiezen. Klaarblijkelijk was een der verdedigers zijn zenuwen niet meester kunnen blijven.

Bij onderzoek bleek het later de drittige professor te zijn geweest, die zich van een revolver had weten meester te maken, en in zijn zenuwachtigheid geschoten had op wat naderhand de schaduw van een palmboom bleek te zijn.

Maar het schot was gevallen, en de Chaamba's waren gewaarschuwd.

Dat bleek duidelijk genoeg uit het wilde gekrijsch dat zij aanhieven en het knetteren hunner geweren, terwijl de projectielen met doffe klappen een paar voet in den aarden wal binnendrongen.

Raffles begreep dat hij thans niet langer mocht aarzelen.

Hij maakte contact en op hetzelfde oogenblik gutste een heldere lichtgloed waaivormig over de vlakte, en bescheen daghelder een groote troep ruiters, in nachtzwarze mantels gehuld, zwarte doeken om het hoofd, de onderste helft van het gelaat eveneens omwikkeld met een zwarte lap, en Raffles wist hieruit reeds dat hij de verschrikkelijke woestijnroovers voor zich zag, de bloedorstige Chaamba's, van alle Touaregstammen de wreedste en stoutmoedigste.

Zij waren zonder onderscheid op snelle kameelen gezeten en het was duidelijk te merken dat de dieren schichtig waren geworden door dat plotselinge licht en dat de roovers zelve volkomen verrast waren.

En zij kregen ook geen tijd om zich van die verrassing te herstellen, want Brand, die op geen twintig pas afstand van Raffles aan den anderen kant van de deur stond, mikte nauwkeurig en vuurde. Een der Chaamba's zwaaide woest met zijn armen, en tuimelde van zijn kameel omlaag, die dadelijk op den loop ging, verschrikt door het felle lichtschijnsel. Maar Brand had zeven kogels in zijn magazijn, en hij gebruikte ze goed. Kort en vinnig als zweepslagen klonken de schoten, en bijna elk schot was raak.

Pas toen er acht of tien mannen waren gedood of doodelijk gewond, schenen de volkomen verraste Chaamba's te begrijpen, dat zij een voor een zouden worden neergelegd, als zij daar op een hoop bijeen bleven, zonder iets te doen.

De aanvoerder, kenbaar aan een vuurrooden lap om zijn hoofddoek en aan den prachtigen renkameel, die hij bereed, slaakte een woesten kreet, die zeker een bevel was, want onmiddellijk verspreidde zich de troep aanvallers, die zeker wel tachtig man sterk was geweest, en poogde, de kameelen aansporend met hielen en aanmoedigende kreten, buiten den lichtkegel te geraken.

Maar dat ging toch niet zoo spoedig, of de scherpschutters hadden gelegenheid, nog een dozijn schoten af te vuren, waarvan er maar al te veel doel troffen, daar de Chaamba's, in de veronderstelling dat niemand iets van hun komst wist, zich reeds tot op honderd meter afstand van de pallissade hadden gewaagd.

Hun taktiek werd spoedig duidelijk.

Zij wilden zich in twee groepen verdeelen, buiten den lichtkegel geraken, en dan het dorp aan de andere zijde aanvallen.

Raffles had dit voorzien — en hij wist dat hiertegen weinig of niets te doen viel. Het zou dwaasheid zijn, te willen trachten, den schijnwerper en den zeer zwaren bak met de accumulatoren, telkens van de eene plek naar de andere te dragen over een afstand van ruim vierhonderd passen.

En daarom maakten allen zooveel mogelijk gebruik van het voordeel, dat het zoeklicht opleverde, en van de Chaamba's beten er zeker nog tien of twaalf in het stof, voor de beide vleugels zich zoover ter zijde van het dorp hadden terugggetrokken, dat de lichtbundel hen niet meer kon volgen.

Aan hun woest gekrijsch was te hooren, welk een dolle woede zich had meester gemaakt van de woestijnroovers, die zoo plotseling hun oorspronkelijke plannen verijldeld zagen.

Maar Raffles wist wel dat zij het niet zoo spoedig zouden opgeven, bezielde als zij waren door een woesten wraakzucht.

Links zoowel als rechts van den ingang kraakten thans schoten, en ook de Chaamba's moesten goede schutters hebben, want hier en daar viel met een doffen klap een schutter van zijn bamboe stellage, door een welgerichten kogel midden in het hoofd getroffen.

De Sheik zelf met zijn oudmodisch geweer bewapend, hetgeen vijf minuten vereischte om het behoorlijk te kunnen laden, kwam op Raffles toesnellen, en zeide met trillende stem:

„Ik geloof, heer, dat de roovers aan de rechter-

zijde een aanval willen ondernemen. De wal is daar een weinig lager, en zij kunnen op hunne rijdieren gezeten, over den ringmuur heenschieten en een deel van het dorp bestrijken.”

Raffles begreep het gevaar daarvan zeer goed, en na een paar woorden met Brand te hebben gewisseld, die op zijn post zou blijven, klom hij van de stellage, nam in het voorbijgaan Henderson mede, en trof aan den rechtschen uithoek van het kamp Inge, die reeds een paar schoten uit haar karabijn had gelost, en bleek maar vastberaden over de aarden verschaning naar buiten tuurde, naar de vlakte, waar weer die zonderlinge schimmen als spookgedaanten heen en weer zweefden.

Het was duidelijk dat de Chaamba's zich hadden hersteld van hun eersten schrik en zich op dit punt buiten het bereik van het zoeklicht wisten.

En dadelijk begreep Raffles den omvang van het gevaar, want inderdaad was de aarden wal hier niet zoo hoog, of een ruiter, bovenop een kameel gezeten — kon er gemakkelijk overheen schieten. Wel trof hij dan niet de lieden die vlak achter den wal stonden, maar wel degenen die zich verder daarvan af ophielden. Verdwaalde kogels zouden de tenten kunnen treffen waar zich de vrouwen ophielden en er moest dus dadelijk worden ingegrepen.

Op deze plek had zich een dertigtal roovers verzameld, die, volgens hun gewone wijze van krijg voeren, snel op en neer reden en daarbij telkens hunne geweren afvuurden.

Maar zij kwamen te dichtbij, en Raffles, Henderson, Inge en een van de inwoners, benevens de handelaar, die het bericht van den overval was komen brengen, konden eenigen der aanvallers met welgerichte schoten neerleggen.

Maar de toestand zou nog hachelijker worden.

Het kamp had den vorm van een bijna regelmatig vierhoek en de deuren waren in de langste zijden daarvan gelegen. Op een dier hoeken nu, die het slechtst verdedigd werd, omdat de Sheik de scherpschutters aan den voorkant had willen posteeën, daar waar het zoeklicht zou schijnen, schenen een zes- of achttal woestijnroovers erin geslaagd te zijn, van den rug hunner kameelen af over de pallissades heen te klauteren. Zij hadden hunne geweren veruuld tegen lange, een weinig gekromde, vlijmscherpe zwaarden, met een breeden kling, die zij met de grootste vaardigheid weten te hanteeren, en waarmede de dappersten hunner zelfs den leeuw te lijf durven gaan.

Luid gillend kwamen die acht mannen het

kamp binnen stormen en de voorste hieuw met een enkelen slag een der Beni Hassans, die juist zijn ouderwetsch geweer aan den schouder had willen brengen, het hoofd af.

En toen stormde hij op Henderson af, de eerste, die iets van dezen overval ontdekt had, en door een scherp waarschuwingskreet Raffles en Inge had gewaarschuwd.

Het zou zeker met den reus gedaan zijn geweest, want met een fellen houw viel de Chaamba naar hem uit, als hij zich niet bliksemsnel gebukt had, zoodat het nog van bloed druipende zwaard over hem was heengesuisd.

Voor zijn aanvaller zich kon herstellen, had Henderson, zijn geweer als een knots gebruikend, hem met de kolf de hersens verbrijzeld.

Henderson die wel begreep, dat hij hier met zijn geweer weinig kon uitrichten, raapte aanstonds het zwaar op, en het was juist bijtijds, want een tweede roover deed een woedende uitval naar hem, en hij kon pas op het laatste oogenblik den slag pareeren. Even kruisten de blinkende klinken elkander en toen viel Henderson met het zwaard uit alsof het een degen was en doorboorde den Chaamba den borst.

Andere verdedigers kwamen toestormen, eveneens met hun kromme sabels bewapend, en er ontstond een hevige strijd, waarbij aan weerszijden dooden vielen, maar hoe dapper de Chaamba's ook streden, met welk een woeste verbittering — zij moesten het onderspit delven, en de laatste man, ziende dat deze poging volkomen mislukt was, en niet bereid om zich over te geven, plaatste snel het gevest van zijn scherp zwaard in het zand, en liet zich op de punt van zijn wapen vallen, dat hem in het hart drong, en hem op slag doodde.

Maar buiten klonk opnieuw geschreeuw, en het was maar al te duidelijk, dat de woestijnroovers niet voornemens waren, zich reeds voor overwonnen te verklaren. Van alle kanten tegelijk drongen zij thans op den walmuur toe, ofschoon de helft hunner reeds gesneuveld was, althans zwaar gewond.

En eensklaps deed zich een nieuw gevaar voor,

dat dreigde van de zijde der tweede deur, recht tegenover de eerste gelegen. Deze was minder sterk, en op het oogenblik waren een twintigtal aanvallers bezig, deze deur te rammen met behulp van een soort van stormram, een zware paal, waarschijnlijk opzettelijk met dit doel meegevoerd.

In de verwarring waren zij er zeker in geslaagd, dit punt te bereiken, zonder dat een der dorpsbewoners het bemerkte had.

Reeds kraakte de deur, en het volgende oogenblik zou zij bezwijken, reeds had de Sheik in allerijl een deel der verdedigers bij het bedreigde punt geconcentreerd, gereed om zich tegen de roovers te verzetten, toen er eensklaps buiten op de vlakke scherpe schoten knalden, die aanstonds te herkennen waren als afkomstig van moderne wapens.

Men hoorde de Chaamba's van woede en teleurstelling krijschen, hunne kameelen liepen in verwarring dooreen, en op het zelfde oogenblik hield het rameien van de deur op.

Maar de schoten herhaalden zich, en de Sheik beide armen in een gebaar van dankzegging ten hemel heffend, riep uit:

„Dat zijn onze kooplieden! Zij keeren bijtijds terug — Allah zij geloofd!”

Inderdaad moest er daarbuiten iets geschied zijn, hetwelk de Chaamba's tot een overhaasten terugtocht dreef. Brand, die zijn hoofd boven de borstwering uitstak, zag verscheidene woestijnroovers van hunne kameelen tuimelen, en wel acht of tien roerloze lichamen lagen reeds dicht bij den voet van den ringwal op het rosse zand uitgestrekt.

De vijand begreep zeker dat hij de partij verloren moest geven, loste nog eenige schoten op de snel naderende helpers, die uitstekende schutters bleken te zijn en verdragende geweren bezaten en in een soort van paniek trokken zij terug en het waren zeker niet meer dan twintig mannen, die daar, met wapperende mantels, zoo snel hun kameelen hen wilden wegvoeren, de vlucht namen, de woestijn tegemoet.

VIJFDE HOOFDSTUK.

OP WEG.

Nauwelijks tien minuten later betraden de kooplieden, die zoo juist bijtijds een dreigenden toestand tot een goed einde hadden gebracht, het tentenkamp, en zij werden met juichkreten ontvangen. Men maakte aanstonds de verlieslijst op, en het bleek dat er vier mannen waren gedood, twee ernstig gewond, en dat een dozijn lichte kwetsuren had opgelopen, die binnen weinige dagen hersteld zouden zijn.

En aanstonds wierpen de dankbare inwoners zich vroom ter aarde en zonden opnieuw een gebed op tot Allah, die zijn beschermende hand over het dorp had uitgebreid.

Men bleef dien nacht een scherp uitkijk houden, de wachtposten werden telkens vernieuwd, maar er deed zich niets bijzonders voor, en dat was ook niet te verwonderen! De woestijnroovers zouden zich zeker nog wel eens bedenken, alvorens zij hun aanval herhaalden.

Wat de gasten betreft — zij allen sliepen, daar de volgende dagen veel van hun krachten zouden vergen.

Maar bij het krieken van den dag waren zij allen op de been, verkwikt door de nachtrust, en de wonden van Raffles en Inge bleken zich goed te helen, zoodat er geen reden meer bestond, langer bij deze gastvrije lieden te blijven.

Een enkele blik over de eindeloze vlakte was voldoende om den bewoners de overtuiging te schenken, dat de woestijnroovers den aftocht hadden geblazen, en voorloopig zeker niet zouden terugkeeren. Overal lagen hun donkere gedaanten en staarden met doode oogen naar den fletsblauwen hemel en naar de kruinen der zachtjes bewegende palmen.

Eenige kameelen liepen rond, terwijl zij klagende kreten lieten hooren, en hier en daar aan een lijk snuffelden en de Beni Hassan haastten zich, deze dieren als een kostbare oorlogs buit op te vangen, en binnen het dorp te brengen, waar zij zich spoedig verbroederden met de aanwezige kameelen.

Maar ook vertoonden zich andere dieren, en die hadden een heel wat onheilspellender beteekenis. Het waren de aasgieren, die in groote kringen boven de vlakte vlogen, wel dertig of

veertig tegelijk en die door hun instinct naar deze plek waren gebracht.

Op zachten toon vroeg Inge aan den Sheik: „Worden die lieden niet begraven, Sheik?”

Raffles vertaalde de vraag, en toen antwoordde de oude man, terwijl hij langzaam het hoofd schudde:

„Wij begraven onze dooden niet, kleine vriendin! Wij leggen hen, evenals de Perzen en de Indiërs, op een hoogen toren, een weinig buiten het dorp, opgetrokken van bamboe, en — de gieren zorgen voor het overige. Het zou niet mogelijk zijn, in dit land de dooden te begraven binnen een omwalling als deze! Allah heeft gezegd — gedenk de levenden!”

En Raffles behoefde dit antwoord nauwelijks voor haar te vertalen, want reeds waren eenige Beni Hassan druk doende, zwijsend de dooden uit het kamp te sleepen naar een soort van stellage, welke de reizigers nog niet hadden opgemerkt, aan den zoom van een klein palmenboschje. Met rottankoorde werden zij naar boven geheschen en naast elkander neergelegd, en zoo ongeduldig waren de roofvogels, dat het was alsof zij die lijkbezorgers met snebbe en klauw wilden verjagen, om aan hun afgrijselijken maaltijd te kunnen beginnen.

Met een bleek gelaat wendde Inge het hoofd af, en zeide op zachten toon tot Raffles:

„Zullen wij spoedig vertrekken? Wat een vreeselijk schouwspel is dat.”

„Bedenk dat het menschen zijn van een primitieven aard, miss Inge, en dat de noodzaak hen wel dwingt tot gewoonten, die in onze oogen afschuwelijk zijn, maar voor hen niets om het lijf hebben. De ziel van die dooden is immers reeds lang overgegaan in een of ander heilig dier — wat daar verscheurd wordt is slechts hun waardeloos omhulsel. Maar wij zullen toch zoo spoedig mogelijk gaan. Maar wat is dat?” De blikken van Raffles waren gevallen op een fraaien hond, een volwassen slougi, een van die prachtige Arabische windhonden, waarvan men ook wel eens enkele exemplaren ziet op de honden tentoonstellingen in Europa. Het dier liep rond, een weinig met een poot trekkend, en

zachtjes jankend. Waarschijnlijk was het met de Chaamba's meegekomen en door een verdwaalden kogel aan den poot gewond.

Raffles lokte het dier tot zich en het kwam met de staart tusschen de beenen aanloopen, met de ooren in den nek, een weinig schuw, en toch blijkbaar verheugd dat er notitie van hem werd genomen.

Het liet zich zelfs streelen, en Raffles bewonderde den prachtigen bouw van het schoone dier, de diepe borst, de gespierde dijen, de lange, fijne pooten en den spitsen kop waarin prachtige, donkere, verstandige oogen schitterden.

Raffles lichtte voorzichtig den poot op, en de hond gromde waarschuwend.

Maar Raffles was niet bevreesd, en hij liet Brand frisch water aandragen, benevens het verbandkistje, wiesch de wonden uit, smeerde er wat helende zalf op, en verbond ze.

En dit scheen den hond goed te doen, want terwijl Raffles hem behandelde, keek hij hem dankbaar aan, en likte hem het gelaat.

Raffles scheen ergens over na te denken, terwijl hij zachtjes den hond streelde, en toen wendde hij zich tot den Sheik met de vraag:

„Maken die woestijnroovers wel eens iets van waarde buit, Sheik?”

„Menigmaal heer!” antwoordde het dorps-hoofd. „Zij vallen soms karavanen aan, stelen de koopwaren, maar ook dikwijls baar goud, edelstenen en andere kostbaarheden. Men zegt dat zij een schuilplaats en een soort van schatkamer hebben ergens aan den voet van het Ifoghas-gebergte — maar dat heeft nog geen onzer ooit gezien, en zij zouden zeker iedereen dadelijk dooden, die er durfde doordringen!”

Raffles antwoordde niet, maar Brand zag aan zijn gelaat, dat hij ergens over nadacht, dat zijn gedachten in beslag nam.

Het was dien dag zoo ondragelijk heet, dat het kleine troepje Europeanen besloot, in ieder geval nog een dag te wachten, in de hoop dat de temperatuur den volgenden dag een weinig dragelijker zou zijn.

En dat was ook inderdaad het geval, want er was een bries opgestoken, die althans een weinig verkoeling bracht.

Reeds om zeven uur in den morgen stond het kleine troepje reisvaardig. De beide gidsen, Iben Tounsi en Hassan Mokri, hadden hunne kameelen reeds gezadeld en gepakt, en zij zagen er prachtig uit, in hun schilderachtige witte kleederdracht met de lange geweren over den schouder, en den langen dolk der Beni Hassan in den breeden gordel.

Hun rijdieren waren goed uitgerust en zagen

er gezond en krachtig uit. Een derde kameel was beladen met den watervoorraad, en levensmiddelen, een paar kisten munitie, twee tenten en verder onontbeerlijke zaken. Heel zwaar mocht dat alles niet zijn, want een kameel is niet gebouwd om zware lasten te torsen.

Ook de paarden stonden klaar en Jafet, zooals Brand den hond gedoopt had, en wiens wond reeds genezen was, sprong om Raffles heen, en scheen hem smeekend aan te zien, alsof hij hem vroeg, hem toch niet te vergeten.

En daar dacht Raffles dan ook volstrekt niet aan.

De hond zou hem wellicht nog goede diensten kunnen bewijzen en zou hem vergezellen op zijn tocht noordwaarts.

Men had voor Inge een soort van rijbroek vervaardigd, uit sterk linnen, opdat zij gemakkelijker te paard zou kunnen zitten, schrijlings evenals de mannen en nadat men ontbeten had met den Sheik werd er afscheid genomen. Raffles wist dat hij de brave lieden diep zou beleedigen door geld aan te bieden, en daarom hield hij een korte toespraak tot de verzamelde dorpsbewoners, waarin hij zijn dank uitsprak voor de betoonde gastvrijheid en den zegen des hemels over de kleine gemeente afsmeekte. En al die ernstige, meestal zwijgzame lieden drongen zich om het kleine troepje heen en iedereen wilde de reizigers de hand drukken, totdat de kleine professor verklaarde, dat zijn arm er lam van werd en dat hij wilde heengaan.

Men steeg te paard, de kameelen rezen op, nadat hun meesters hun hadden doen knielen om in den zadel te kunnen stijgen, en men reed langzaam het dorp uit.

Luid krijschend vloog een troep gieren op van de stellage des doods, en huiverend wendde Inge het hoofd af.

Nog lang bleven velen op de borstwering staan, om het troepje na te zien, en nu waren zij weder alleen in de woestijn, terwijl de paarden brieschend voortstapten en de kameelen met afgemeten tred en langzaam wiegenden kop als deftige oude heeren voortgingen.

Toen Inge een uur later nog eens omzag, kon zij van het dorp niets meer ontwaren dan een vagen omtrek, de toppen der palmboomen en daarboven als kleine stipjes, die zich bewogen, de aasgieren, die nog altijd bezig waren met hun nuttig maar vreeselijk werk.

Er werd niet veel gesproken, want de gedachten der reizigers waren nog vervuld met het voorval van een paar nachten geleden, en ook van onzekere verwachting omtrent hetgeen de naaste toekomst zou brengen. Zij wisten wel

dat zij op Tounsi en Mokri zouden kunnen vrouwen, die de streek goed kenden, maar wie waarborgde hen, dat zij niet opnieuw een ontmoeting zouden hebben met de Chaamba's? Het was wel niet zeer waarschijnlijk, maar toch was het mogelijk, dat de woestijnroovers, woedig zouden terugkeeren om wraak te nemen, en dan zouden zij hen op dezen weg moeten ontmoeten.

Een wezen was er echter dat zich aan zulke gedachten niet overgaf en dat was Jafet, de Slougi. Hij trok nog wel een weinig met zijn gewonden poot, maar die scheen hem toch niet al te veel last te veroorzaken, want hij sprong en danste om de paarden heen, om dan plotseling als een pijl uit den boog weg te snellen, en een woestijnrat achterna te zitten, die in groote sprongen over het roode zand wegluchtte.

Spoedig werd het terrein heuvelachtig — maar ook die heuvels bestonden slechts uit zand en niets anders. Pas veel later zouden zij het gebied der oasen weder bereiken en als zij eenmaal daar waren, zou de reis met minder bezwaren gepaard gaan. De afstand tusschen Timissarrar en Igli bedraagt juist honderd kilometer. Dat is in de woestijn ongeveer twee dagreizen, mits men voortreffelijke rijdieren heeft, water en voedingsmiddelen. Een kameel kan gedurende vele uren achtereen met gemak vijftien kilometer per uur afleggen, tenzij hij zwaar beladen is.

Op het midden van den dag moest men echter onder alle omstandigheden eenige uren rusten, want dan is het bijna onmogelijk, iets van zijn lichaamskrachten te vergen.

Men rustte dan uit in de schaduw der kameelen of aan den voet van een der lage zandheuvels, gebruikten maaltijd, en dronk een paar teugen water, zoo weinig als maar mogelijk, want water beteekent in de woestijn niets anders dan leven.

En Raffles kon tevreden zijn, want toen men dien avond stilhield om te kampeeren waren er bijna vijf en vijftig kilometer afgelegd, en dieren en menschen waren niet al te zeer vermoeid. Een wachtpost behoefde men niet uit te zetten, want leeuwen komen niet in de eindeloze vlakke, maar houden zich veel liever op in de buurt der oasen en in het gebergte of althans in de onmiddellijke nabijheid daarvan.

De tenten werden opgezet en men bracht een rustigen nacht door, die de reizigers verkwikt weder deed ontwaken. De stemming was nog altijd een weinig gedrukt, want de arme professor kon zich nog maar steeds niet schikken in het onvermijdelijke en keek nog altijd met verlangende blikken achter zich, alsof hij op het

punt stond, rechtsomkeert te maken, en geheel alleen terug te keeren naar de plek, waar de stad van Koningin Asana onder het zand bedolven was.

Voorts klaagde de oude heer over zadelpijn, over dorst, over duizeligheid, over de groote hitte overdag, en over de groote koude des nachts, over de Sahara in het algemeen, en over dit gedeelte ervan in het bijzonder.

Inge monterde hem zoo goed zij kon op, streelde het dunne, grijze haar en trachtte hem te troosten met het vooruitzicht, dat de Zweedsche Regeering zeker niet zou nalaten, alles in het werk te stellen, om de verzonken stad te doen uitgraven, tot meerdere glorie van haar stoutmoedigen zoon. En zij verontschuldigde haren vader tegenover Raffles, die op zachten toon zeide:

„Wij begrijpen zijn toestand heel goed! Een geleerde is een soort van monomaan, ik zou bijna durven zeggen een maniak, wiens leven slechts met een enkele gedachte vervuld is, en wat daarnevens ligt, heeft voor hem geen waarde. Ik geloof dat ik in zijn omstandigheden juist zoo zou handelen, en ik hoop slechts, dat ik u zoo spoedig mogelijk op een Franschen post in veiligheid kan brengen.”

Het meisje keek Raffles ontdaan aan, en zeide:

„Maar — zijt gij dan niet voornemens, met ons terug te keeren?”

„Slechts tot den eersten Franschen post, miss! Vandaar zult gij werkelijk niet veel moeilijkheden hebben om verder te komen. De hoffelijke Franschen zullen u zeker met alles willen helpen, en u van post tot post een geleide meegeven, totdat gij veilig Tripolis bereikt hebt.

Gij zoudt echter ook naar Tripolis kunnen gaan en zodoende den weg nog bekorten. Misschien is dat nog veiliger, want in Fransch Marokko en in Algiers is de toestand niet zooals hij behoorde te zijn in den laatsten tijd!”

„Maar — waarom vergezelt gij ons dan niet? Zijn er zaken die u hier houden?” vroeg het meisje.

„Ja, miss Inge! Ik heb hier nog eenige dingen te doen — die alleen door mannen zijn te verrichten, en — die niet zonder gevaar zijn! Ik hoop echter het voorrecht te mogen hebben, u althans naar de eerste Fransche post te mogen geleiden. Dan komen wij weder in aanraking met westerlingen, met militairen, en het is beter dat zich daar onze wegen scheiden.”

Inge werd beurtelings bleek en vuurrood en stamelde:

„Maar gij denkt toch niet — gij vreest toch niet.... dat wij.... u.....”

„Dat gij mij zult verraden?” voltooide Raffles den zin. „Neen miss Inge, dat geloof ik niet! Ik heb u in dien korten tijd voldoende leeren kennen om overtuigd te zijn dat gij den kleinen dienst dien ik u heb kunnen bewijzen, al leidde hij dan helaas niet tot resultaat, niet op die wijze zoudt beloonen!”

„Mijn vader dan. Wantrouwt gij mijn vader?”

„Hoe durft gij dat denken!” riep Raffles uit. „Zeker doe ik dat niet! Het raakt hem volstrekt niet wie ik ben, dat is duidelijk! Ik geloof zelfs dat hij het reeds vergeten is!”

„Gij zult mij van onbescheidenheid beschuldigen, mijnheer Raffles — maar toch blijf ik nog aandringen! Gij hebt ons tot dusverre geholpen — hier dreigen u niets dan gevaaren — ook gij zult gaarne spoedig weder te Londen zijn, waar wij u al te lang aan uw vrienden hebben ontrouwd....”

„Ik bezit geen vrienden, miss! Uitgezonderd de twee die gij hier bij mij ziet!” zeide Raffles zacht.

„Ik zie het al — gij wilt het mij niet zeggen!” hernam Inge met gebogen hoofd.

Het bleef een kort oogenblikje stil, en toen begon Raffles weer:

„Gij moogt het wel weten, miss Inge — nu gij toch ook weet wie ik ben! De Sheik zeide dat de Chaamba's groote schatten hebben geroofd en bijeen verzameld. Welnu, ik wil eenvoudig trachten, hun die op mijn beurt weder afhandig te maken!”

Het meisje slaakte een zachten kreet van schrik, keek Raffles met groote oogen aan, en riep:

„Dat kunt gij toch niet in ernst meenen? Gij zijt met uw drieën!”

„O, wij zijn wel wat meer waard dan drie mannen!” hernam Raffles glimlachend.

„Maar gij weet niet eens waar die Chaamba's zich ophouden!”

„Ik niet — maar Jafet weet het!”

En beider blikken gingen voor een oogenblik naar den hond, die aan de voeten van Raffles opgerold lag, en zich reeds volkomen aan hem gehecht scheen te hebben, zeker bewogen door dankbaarheid jegens den man, die hem goed behandeld had.

„Maar — de beide gidsen — zullen die aan uw onderneming willen deelnemen?”

„Ik zal het hun niet voorstellen, miss Inge!” antwoordde Raffles rustig. „Mijn vrienden en ik beschikken over ons eigen leven — niet over

dat van anderen. Zoodra wij Timmisao bereikt hebben stuur ik hen weg, want dan hebben wij hun dienst niet meer noodig.”

„Maar zij moeten uw paarden en kameelen mee terugbrengen!”

„Ik kan te Timmisao nieuwe krijgen!”

„Gij zult niet opgewassen zijn tegen een overmacht van roovers!”

„Dan zal ik list gebruiken!”

„Op uw terugweg zullen de Franschen u aanhouden en willen weten wat gij vervoert!”

„Dan zal ik de Fransche posten mijden!”

De jonge Zweedsche keek Raffles geruimen tijd zwijgend aan met een bedroefden blik in haar mooie oogen, toen gingen haar blikken naar Brand en haar lippen begonnen te trillen.

„Ik zie het al,” begon zij zachtjes, „uw plan staat vast en ik zal er u niet af kunnen brengen!”

„Neen miss, dat zoudt gij niet kunnen!” antwoordde Raffles met een flauwen glimlach.

„Zulke ondernemingen laat ik mij maar zelden uit het hoofd praten. Gij zegt dat gij wel van mij hebt hooren spreken. Welnu, dan kunt gij ook weten, waartoe het grootste gedeelte van het geld dat ik steel, gebruikt wordt. Het heeft volstrekt geen nut, of die woestijnbandieten een rotsgewelf vol kostbaarheden in het hartje van de woestijn bewaren — maar zij kunnen daarentegen, als zij verkocht worden te Londen, wat zón brengen in de levens van honderden ongelukkigen.”

Weer zwegen beiden, en toen zeide het meisje met afgewend gelaat:

„Wie gij ook zijn moogt — ik zal u en uwe vrienden nooit vergeten! Wat gij voor mijnen vader gedaan hebt is meer dan iemand had mogen verwachten. Ik wil u eerlijk bekennen dat ik u in den aanvang wantrouwde. Men had mij zoo-veel leelijke dingen van u verteld.”

„Men heeft u niets anders kunnen zeggen, miss, dan dat ik een dief was,” viel Raffles haar op koelen toon in de rede, „en dat is ook zoo! Maar laten wij hier niet verder over spreken — het moet voor u een tamelijk pijnlijk onderwerp zijn!”

„En — voor u niet?” vroeg het meisje zacht.

Het antwoord kwam niet dadelijk en toen zeide Raffles met gebogen hoofd:

„Misschien wel — maar of het mij pijn doet of niet — ik moet op dezen weg voortgaan miss, want er staat mij geen andere open.”

ZESDE HOOFDSTUK.

IN HET LAND VAN ADRAR.

Zonder dat zich ook maar het minste voordeel trokken de reizigers gedurende een volle week langs den voet van het Ifoghas-gebergte. Zij hadden een enkele maal een ontmoeting met leeuwen, en dat was alles.

Hoe verder noordwaarts zij kwamen, hoe dichter bevolkt de streek werd, tenminste voor een land als Afrika en tegen den avond van den zevenden dag bevonden zij zich op slechts twee mijlen van Timmisao, zonder een enkelen woestijnroover te hebben ontmoet.

Een paar malen had Jafet zich onrustig be-toond, en scheen hij te willen afwijken van den weg, die door de gidsen werd aangegeven, maar Raffles had het besluit genomen, den professor en zijn dochter in veilige handen af te leveren en hij hield zijn woord.

Nu hield men stil, tot verwondering van Inge, in de nabijheid van een vrij uitgestrekt palmenbosch en Raffles begon, zich meer tot den professor wendend:

„Wij zijn thans op een punt aangekomen, waar onze wegen zich moeten scheiden! Binnen een uur zult gij te Timmisao zijn. Gij zult daar Fransche militairen vinden, die u zeker verder zullen helpen en al blijft het nog altijd geen plezierreisje — de gevaren zullen toch aanzienlijk veel minder zijn dan in deze streken, waar de woestijnrovers heerschen.”

„Gij gaat dus niet mede tot aan den post?” vroeg het meisje zacht.

„Neen miss! Het zou er niet op aan komen, als ik van plan was verder te gaan, maar dat ben ik niet — en ik kom ook liever zoo weinig mogelijk in aanraking met de militairen, die wel eens een nieuwsgierigheid aan den dag konden leggen, nadeelig voor mijn onderneming! Professor, ik wensch u verder al het mogelijke succes met uw pogingen, en ik acht mij gelukkig, eenige dagen te hebben mogen vertoeven in het gezelschap van zulk een groot geleerde!”

„Een groot geleerde, die zijn doel niet bereikt heeft!” antwoordde de geleerde meesmuilend. „Maar hoe dan ook, wij zijn u grooten dank verschuldigd, mijnheer — ik hoop u te zijner tijd te Stockholm terug te zien, waar gij mij altijd welkom zult zijn!”

Er verscheen een zonderlinge glimlach om de lippen van Raffles toen hij ten antwoord gaf:

„Misschien zou mijn komst u toch niet zoo aangenaam zijn, professor. Intusschen — als ik u nog ooit van dienst zal kunnen zijn, dan hebt gij slechts over mij te beschikken. Miss Inge — ik reis veel en heb een onrustigen aard, maar een korte advertentie in de Times zal steeds voldoende zijn, om mij en mijn vrienden te doen toesnellen, wanneer en waarom gij mijn hulp ook zoudt behoeven.”

Hij had zijn hand aan het jonge meisje toegestoken en hij voelde haar sterke, kleine vingers beven tusschen de zijne.

„Wij zullen u nooit vergeten!” herhaalde zij nog eens. „Mijnheer Brand — gij hebt mij het leven gered. Gij zijt een dapper man, en — ik zal u in goede herinnering houden. Ik wenschte dat ik meer zulke vrienden had als gij zijt! Hier is mijn hand — en ik dank u, ik dank u uit den grond van mijn hart, ook uit naam van mijn vader.”

Even hield Brand het hem toegestoken handje vast, en een vreemde uitdrukking kwam op zijn gelaat, die aan Raffles niet ontging. Men is niet ongestraft twee weken onder zulke moeilijke omstandigheden in het gezelschap van een mooi, jong meisje, dat zoo weinig geleet op de moderne backfisch met haar zucht tot opschik, haar leeg hart, en met een hoofd waar ook al niet veel inzit.

Het was een episode geweest, die vergeten moest worden — maar zij had meer indruk op den jongeman gemaakt, dat zag Raffles zeer duidelijk, dan goed was voor zijn gemoedsrust. En even zuchtte hij. Zou hij op den duur wel het recht hebben, dien frisschen jongen, gezonden knaap te onttrekken aan wat toch zijn bestemming was — het huwelijk met een lieve vrouw?

Brand zelf had nog steeds vol verontwaardiging dit denkbeeld verworpen, gewezen op zijn jeugd, op zijn zwerfzieken aard, en op de groote moeilijkheid, een vrouw bereid te vinden, dit reizend leven met hem te deelen — een leven dat hij thans niet meer zou kunnen ontberen, wat hij dan ook mocht verzekeren in neerslachtige buien.

En Raffles bespoedigde het afscheid, en zette als een streng heelmeeester aanstonds het lancet in de wonde, om haar des te beter te genezen.

„Tounsi en Mokri, gij zult verder mijn vrienden begeleiden tot aan de post, gij zult daar wat levensmiddelen inslaan, en verder drie sterke paarden voor mij koopen en een lastkameel.”

Een der gidsen keek Raffles schelms aan, en zeide:

„Wij zullen de eerste helft van uw bevel ten uitvoer brengen, heer, maar wat de rijdieren betreft, bevallen uw paarden u niet?”

„Zij zijn voortreffelijk, brave Tounsi!”

„Welnu, de Sheik droeg mij op, u deze rijdieren ten geschenke aan te bieden zoodra onze wegen zich zouden scheiden. Hij staat er zeer beslist op, dat gij ze zult aannemen, en hij acht het nog slechts een geringen wederdienst voor de diensten, welke gij ons hebt bewezen! Als zijn beide dochters nog in leven zijn, en niet geschandvlekt, dan heeft hij dat aan u te danken.”

Ondanks zichzelf geroerd door dit groote bewijs van vriendschap, en wel wetende welk een groote waarde een goed paard in de woestijn had, zweeg Raffles een oogenblik en zeide toen:

„Ik neem het geschenk in dank aan, en ik verzoek je, vriend, den Sheik mijn dank over te brengen en de betuigingen van mijn vriendschap.”

„Hij wil dat gij ook een kameel zult behouden, heer!”

„Hij overstelpt mij!” hernam Raffles. „Groet den waardigen grijsaard voor ons, vriend Tounsi en — neem dit, en koop er u een aandenken voor!”

En Raffles stak den zonen der woestijn ieder een paar goudstukken toe, die zij haastig in hunne wijde mantelzakken deden verdwijnen.

En nu was het oogenblik van scheiden aangebroken. Raffles, Brand en Henderson waren afgestegen, en deden de kameel die hun eigen bagage droeg, neerknielen. En nog terwijl Henderson het dier begon te ontladen voor den nacht, vertrokken professor Ekvall en zijn dochter, in gezelschap van de beide gidsen.

Het meisje was zeer bleek geworden, en keek nog telkens om, om met haar zakdoekje te wuiven. Langzaam werden de figuurtjes van paarden en kameelen kleiner, en eensklaps schenen zij te worden opgeslokt door de paarse schemering, die zich als een grooten golf over de vlakke voortrolde.

En Raffles trad op Brand toe, die het troepje onbewegelijk had nagestaard, en legde hem de hand op den schouder met de woorden:

„Ik vrees dat dit een groote slag voor je is, mijn jongen!”

Brand wendde langzaam hem het bleeke gelaat toe, en zijn stem trilde een weinig toen hij antwoordde:

„Ja, dat is zoo! Ik — het viel mij moeilijk, haar te laten gaan! En het is goed dat zij nu vertrok — misschien zou ik het over een maand, ja eerder reeds niet meer hebben kunnen verdragen! En laten wij nu niet meer over deze zaak spreken, het moet vergeten worden!”

Raffles keek hem een oogenblik onderzoekend aan en vroeg toen zacht:

„Wil je haar volgen, Brand? Het kan nog — zij verlaten Timmisao stellig niet voor morgenochtend op zijn vroegst.”

„Neen!” antwoordde Brand op harden toon. „Dat zou tot niets dienen.”

„Maar ik meen te hebben opgemerkt dat ook jij haar volstrekt niet onverschillig was.”

„Het is mogelijk en ik dank je voor die woorden Edward — maar het is beter zooals het nu is. Jij hebt van jezelf steeds verzekerd, dat een vrouw aan jouw zijde onmogelijk duurzaam gelukkig zou kunnen zijn, welnu — voor mij geldt hetzelfde! De zaak is afgedaan — en ik zal het spoedig trachten te vergeten.”

„Als je haar oprecht liefhebt — Brand — wie weet wat dan de toekomst nog kan brengen! Henderson — wij zullen hier de tenten opslaan, de plek is gunstig. Ik zie dat je den kameel reeds ontladen hebt.”

„En wat doen wij verder?” vroeg Brand, nog altijd met het gelaat naar de richting van Timmisao gewend.

„Een paar dagen rust nemen, want die hebben onze rijdieren wel noodig en dan terug te keeren naar de plek waar wij den hond zoo onrustig hebben zien worden.”

„Ik heb het idee, dat wij uit deze gevaarlijke onderneming niet heelhuids te voorschijn komen!” zeide Brand schouderophalend. „Maar het doet er ook weinig toe — en ik ben tot je dienst. Ik kom je helpen, Henderson!”

En het volgende oogenblik waren de drie mannen alweder druk bezig, alles voor het kamp in orde te maken. Een vrij breede rivier stroomde dicht langs het boschje voorbij, zij vulden dus opnieuw de waterflesschen, er werd thee gezet, de mannen rookten zwijgend hunne pijpen en toen begaven zij zich vroeg ter ruste. De nacht werd door niets verstoord, en ook den volgenden dag bleven de drie mannen op dezelfde plek. Laat in den avond keerden de beide trouwe gidsen weder terug, die wel wat verbaasd schenen te zijn, de drie mannen daar nog aan te treffen en boodschappen, dat zij den Zweedschen professor en zijn dochter veilig in handen van den

Franschen postcommandant hadden overgeleverd die hun een geleide zou medegeven naar de volgende post.

De twee gidsen rustten dien nacht in het kamp en den volgenden dag gingen zij verder. En twee uren later werd de kameel weder bepakt, paarden werden gezadeld, en de drie mannen stegen op, om terug te rijden langs den voet van het gebergte.

Men vindt in deze landstreek, Adrar geheeten, water in overvloed, zandvlakten wisselen af met veel oasen, maar meer naar het zuiden rijzen weder de woeste bergen, sommigen tot een hoogte van tweeduizend meter, deels begroeid met een soort stekelig struikgewas, deels de naakte rots toonend.

Het zijn deze bergen, waar de woeste Touaregs en de Chaamba-roovers zich plegen op te houden en waarheen zij bij een achtervolging vluchten.

De uitloopers dringen hier en daar tot ver in de woestijn door, en het was bij een dier lage heuvelsketens, dat Jafet blijken van onrust had gegeven.

Die plek was op eenige kilometers afstand ten noorden van de oase van Tirek ta Settafet gelegen aan de boorden van den Wadi Ilogh. Doortrekkende karavanen houden zich hier veelvuldig op, maar zij gaan toch liefst zoo spoedig mogelijk verder, uit vrees voor de bloeddorstige roovers der woestijn, die menigmaal de vreedzame kooplieden overvallen, uitplunderen, en in de meeste gevallen vermoorden.

Maar thans was de streek volkomen verlaten, en niets wees op de aanwezigheid van menschen.

Maar de Slougi, die zich in dien korten tijd zeer aan Raffles gehecht had, scheen het beter te weten, want omstreeks het midden van den tweeden dag na het vertrek der reizigers, begon hij opnieuw onrustig rond te loopen, en in de lucht te snuffelen. Het was duidelijk dat het dier de metgezellen van zijn gesneuvelden meester rook.

Ben Tugeba, de hoofdman der Chaamba's, moest dus hier ergens in den omtrek zijn. Het was dus zaak, thans de grootste voorzichtigheid in acht te nemen, want de drie mannen konden onmogelijk weten, hoe groot de bende was die zich hier ophield, en zij moesten vreezen, dat velen dier roovers met moderne geweren zouden zijn uitgerust.

Raffles had de voorzorg genomen, den hond aan een lange lijn te houden, opdat hij niet onverwachts zou weg snellen, en ontijdig hun aanwezigheid zou verraden. Ook had Henderson een soort muilkorf uit lederen riemen gemaakt, die hem het blaffen moest beletten.

De drie mannen trokken nog wat dichter naar den voet van het gebergte, dat dreigend en geheimzinnig oprees uit de vlakte en toen stegen zij af niet ver van een smalle kloof, waarvoor de hond voortdurend onrustig heen en weer bleef loopen, vastgehouden door den lederen riem.

Langzamerhand begon de duisternis te vallen. Maar de maan was weder in haar eerste kwartier, en verspreidde een zwak, zilveren schijnsel over de woestijn. In de verte brulde op de vlakte een leeuw, en dadelijk daarna klonk de doodscreet van een gazelle, die waarschijnlijk door het roofdier was verrast.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DE SCHATKAMER DER CHAAMBA'S.

Toen de drie mannen eenigen tijd gerust hadden begon Raffles:

„Mij dunkt dat wij het dezen nacht maar eens moesten wagen, onze kleine onderneming tot een goed einde te brengen. Indien het instinct van den hond zich niet bedriegt, en dat is niet aan te nemen, moeten de vrienden van wijlen zijn meester zich hier in de buurt bevinden. Wie weet waar die kloof ons heenvoert.”

„Vermoedelijk naar een warnet van andere spleten, waaruit wij onmogelijk weder den weg zullen weten!” antwoordde Brand droogjes.

„Het zal zulk een vaart niet loopen!” hernam Raffles. „Wij hebben trouwens den hond, die ons wel weder naar deze plek zal terugvoeren, als ik het wensch. Het dier is zeer schrander en gehoorzaam en ik hoop hem veilig naar Londen mee te kunnen voeren!”

„Je noemt den naam van die stad, Edward, alsof zij van hier met een havenstoombootje te bereiken was!” riep Brand uit. „Wij zullen nog geruimen tijd noodig hebben, alvorens wij de boorden van de Middellandsche Zee bereikt hebben.”

„Maar wie belet ons eigenlijk juist een anderen weg in te slaan, die ons naar Timboektoe zou voeren?” hernam Raffles weder. „Vandaar kunnen wij Fransch Guinea gemakkelijk bereiken — daar zijn zelfs spoorwegen, al zijn het er niet veel! Intusschen — dat zullen wij van de omstandigheden moeten laten afhangen! Zie eens hoe onrustig de hond is!”

Inderdaad, Jafet draaide onophoudelijk om zijn eigen spil, en stond dan weer eens doodstil in een luisterende houding, met gespitste ooren, alsof hij uit steen was gehouwen.

De drie mannen luisterden nu ook met de grootste aandacht en na eenige oogenblikken fluisterde Raffles:

„Ik meen dat daar een troep ruiters aankomt! Zij komen uit de kloof — misschien gaan zij wel een strooptocht ondernemen! Welnu des te beter, want zooveel te minder mannen blijven er ter bewaking van de schatkamer achter!”

„Maar zij zullen onze rijdieren zien!” riep Brand verschrikt uit.

„Je hebt gelijk en daarom zullen wij ze zoo spoedig mogelijk achter dat reusachtige vooruitspringende rotsblok in veiligheid brengen en buiten het gezicht. Laten wij ons haasten — wij mogen hier in geen geval gevonden worden.”

De zadels werden weder op de paarden geworpen, vlug werd de kameel beladen. Henderson nam zelf alles bijeen, wat hun aanwezigheid nog zou kunnen veraden en toen begaf de kleine troep zich haastig een tachtigtal meters verder, waar een geweldig rotsblok als het ware een portaal vormde, waarachter zij zich konden verschuilen met hunne rijdieren. Het was op deze plek volkomen duister, er stonden wat loofboomen, en hunne neerhangende takken onttrokken hen voldoende aan het gezicht.

En zij bleken geen oogenblik te vroeg hebben gehandeld, want reeds klonken de hoeven der kameelen met doffen klank op het zand en den steenigen bodem, en een ruitertroep, zeker wel vijftig man sterk, kwam te voorschijn uit de kloof en trok op een afstand van nog geen honderd meters voorbij.

Het was een zeer gevaarlijk oogenblik, want de kameel of de paarden konden wel eens antwoord geven op de zonderlinge, trompetterende kreten van de kameelen daarginds.

Gelukkig hielden de dieren zich rustig, en

Raffles, Brand en Henderson die hunne geweren reeds gegrepen hadden, lieten hunne wapens weer zakken, want reeds verdween de ruitertroep uit het gezicht, opgeslokt door de woestijn. Nog even wapperde een zwarte mantel, nog even flitste de maan in den loop van een geweer, en toen niets meer.

De drie mannen wachtten nog wel een half uur, tot alles volkomen stil was en toen besloot Raffles te handelen.

Jafet had, toen de ruitertroep te voorschijn kwam, aan het einde van de sterke riem rondgesprongen als een dolle, en het was een geluk dat die stevig was, want ook de hond zou hen stellig hebben verraden.

„Vooruit, vrienden — wij moeten thans aan het werk!” beval Raffles op zachten toon.

„Maar er moeten daarginds wachters zijn, en die zullen ons op verren afstand kunnen zien, met onze witte kleederen!” zeide Brand zacht.

„Daar heb ik aan gedacht, Brand!” stelde Raffles hem gerust. „Ziehier — het grijze overkleed van een echten Chaamba en nog een — en nog een derde voor onzen vriend Henderson! Die kleur is zeer moeilijk te onderscheiden in de duisternis. Je ziet, dat zij tot bijna op den grond reiken, en wij zullen ze met onze gordels een weinig ophouden, om ons het klimmen te vergemakkelijken! Henderson, neem je knuppels — er mag niet geschoten worden, tenzij het gaat om ons leven te verdedigen. Die Chaamba's zijn bloeddorstige tijgers — en toch wil ik niet dat er nutteloos bloed wordt vergoten. Indien mogelijk moet alles stil en snel in zijn werk gaan! En nu op weg — de dieren zijn hier goed vastgebonden, en wij zullen ze aanstonds terugvinden op dezelfde plek!”

De drie mannen verlieten hun schuilplaats en de hond, die hier zeker thuis behoorde, trok Raffles met zooveel kracht voort, dat deze moeite had, het dier in toom te houden. Jafet voerde hen de kloof binnen, die zij over een lengte van ongeveer vijftig meter volgden, en die een flauwe bocht beschreef, terwijl de bodem tevens een weinig steeg.

De maan stond nog niet zoo hoog aan den hemel, om alle plekken te kunnen verlichten, en de drie mannen bleven zooveel mogelijk in de schaduw, en slopen voort zonder eenig leven te maken, op alles verdacht.

Zonder zich ook maar een oogenblik te vergissen en zachtjes grommend, omdat de muilband hem het blaffen belette, voerde Jafet de drie stoutmoedige mannen nog verder, een dwarskloof in, en er kon niet aan worden ge-

twijfeld, of het dier gevoelde dat het doel bijna bereikt was.

Slechts voetje voor voetje gingen de drie mannen verder, in gebukte houding en gehuld in de grijze mantels.

En eensklaps scheen zich een der wanden van de nauwe kloof als een poort te openen op wat een soort van dalkom leek te zijn, aan alle kanten door rotsen omgeven, maar waaruit zeker nog wel een anderen uitweg zou zijn, want de roovers zouden niet zoo onverstandig zijn, zich hier als het ware in een val op te sluiten.

En daar op den bodem van het ravijn, omstreeks tien meter lager dan de plek waar de drie avonturiers zich bevonden, lag een tentenkamp, in diepe rust verzonken naar het scheen. Er bewogen zich echter hier en daar een paar gedaanten, ten bewijze dat het kamp goed bewaakt werd.

Het dier rukte thans zoo hevig aan den riem, dat Raffles zijn karwats moest gebruiken om het tot rede te brengen.

„Zouden hier veel mannen zijn, mylord?” vroeg Henderson op zacht fluisterenden toon.

„Ik geloof het niet, James!” antwoordde Raffles. „Bijna allen zullen zeker zijn uitgetrokken. Die achterbleven zullen wel hoofdzakelijk vrouwen en grijsaards zijn geweest, en eenige bewakers! En nu is het maar de vraag, zoo spoedig mogelijk de plek te ontdekken, waar zij den buit bewaren!”

„Maar dat lijkt mij bijna onmogelijk toe in deze duisternis!” liet de stem van Brand zich hooren. „Ik zie overal duistere gaten, rotsspleten — en de keuze is moeilijk!”

„De keuze zou zelfs bijna onmogelijk zijn, Brand — als wij niet iemand bij ons hadden, die ons wellicht heel wat op weg kan helpen!”

„Bedoel je den hond?” vroeg Brand verbaasd.

„Ja, dien bedoel ik!” gaf Raffles ten antwoord. „Het dier heeft natuurlijk altijd vrij rondgelopen in het kamp en wij zullen eens zien hoe het reageert op mijn verzoek om mij de plek van de schatkamer aan te wijzen!”

En Raffles boog zich over het dier heen, en sprak fluisterend eenige woorden in het dialect der Chaamba's, die het schrandere dier aanstonds scheen te begrijpen, want het kwispelstaartte en begon opnieuw aan de lijn te rukken.

Weer brak een gevaarlijk oogenblik aan, want de drie mannen moesten nu over eenigen afstand een soort van natuurlijk portaal volgen, in het volle gezicht van het kamp.

Maar spoedig sloeg de hond terzijde af, volgde een door de natuur gevormd voetpad, dat als het ware om het dal heenliep, nu eens laag, dan weder hoog, en bleef eindelijk zachtjes brommend

staan voor een klein boschje, dat uit den rotswand leek te groeien en het pad versperde.

En eensklaps sprong het dier zoo woest vooruit, dat het Raffles de lijn bijna uit de hand rukte en hij begreep onmiddellijk de reden daarvan — want even voor dat boschje tegen den rotswand geleund, zittend op zijn hurken, sliep rustig een Chaamba, die blijkbaar van oordeel was, dat er niets te vreezen viel dien nacht.

De hond sprong tegen hem op, de man schrikte wakker, maar voor hij een enkelen kreet had kunnen slaken had de knuppel van Henderson hem op het hoofd geraakt, zoodat hij met een doffen snik terzijde viel, en als Raffles hem niet bijtijds gegrepen had, zou hij het smalle rotspad af omhoog zijn getuimeld — en de hoogte bedroeg hier op zijn minst vijftien meter.

Snel trad Raffles in het boschje, door de anderen gevolgd en hij bemerkte al spoedig dat het een hooge, smalle opening verborg, een spleet in het rotsgesteente, ongeveer een meter breed, en acht of tien meter hoog.

Onversaagd trad hij door die spleet binnen in een rotshol, en al was het hier stikdonker, hij begreep onmiddellijk dat de hond hem volkomen begrepen had, want de punt van zijn voet stiet tegen een kist, die een helderen klank van zich af gaf, een klank die hem zeer goed bekend was.

„Maak eens licht — maar zorg dat het niet naar buiten kan schijnen!” zeide Raffles op zachten toon.

Brand liet zijn lantaren schijnen, en het licht bestraalde een aantal kleine kisten, met ijzer of brons beslagen, stevig dichtgebonden zakken en een paar kleine vaten, die munitie bleken te bevatten.

Zonder dat het hem behoefde te worden gezegd, nam Henderson een van die kisten op zijn schouders, die naar de zwaarte te beoordeelen een goeden buit beloofde, en Brand maakte zich meester van een der zakken, die, alsof het erwten waren, een groote hoeveelheid diamanten en parelen bevatte, turkooizen en robijnen, sommige los, andere met geweld afgerukt van gouden sieraden en weer andere nog gezet in prachtige ringen of hoofdtooisels.

In zijn zakken stopte hij zooveel mogelijk losse juweelen, die hij uit een kist nam, welke Raffles haastig had geopend, en deze zelf belastte zich met een tweeden zak, die ook al tot aan den rand gevuld bleek te zijn met goudstukken, armbanden, kostelijke sieraden van allerlei aard.

„En nu spoedig naar de paarden en gemaakt dat wij wegkomen!” fluisterde Raffles. „Laten wij niet meer meenemen dan wij dragen kunnen. Voorzichtig — struikel niet over dien man, die

daar nog altijd bewusteloos op den grond ligt. Je hebt hem toch niet al te erg geraakt, Henderson?"

Voordat Henderson kon antwoorden, belastte de Chaamba zichzelf met het bewijs dat hij volstrekt niet dood was. Hij kwam juist weder tot bezinning, scheen versuft rond te zien, en greep toen in een half instinctmatige beweging de enkels van Henderson, die bijna gestruikeld en in den afgrond gevallen was.

De reus bevrijdde zich met een flinken schop, maar de Chaamba begon te schreeuwen en op hetzelfde oogenblik kwamen er een paar slougi's aanrennen, waarschijnlijk aangelokt door de lucht van hun vroegeren makker, de dieren begonnen dol van blijdschap te blaffen — en binnen enkele seconden was het geheele kamp in rep en roer.

„Vlug! Vlug!" beval Raffles. „Wij moeten ons haasten, of alles is verloren!"

Raffles had den hond losgelaten. Een kort oogenblik scheen Jafet te aarzelen tusschen zijn aanhankelijkheid voor Raffles en het instinct, dat hem teruggedreef naar zijn makkers — en ook ditmaal won het instinct het weder. In een dolle galop stormde de hond het rotspad af en verdween.

Maar het alarm was gemaakt, en reeds floten een paar kogels den drie mannen om de ooren, toen zij weder over het portaal ijlden, en het volgende oogenblik waren zij weder betrekkelijk veilig in de smalle rotskloof, die hen naar de breede spleet voerde, waar door zij waren binnengedrongen.

Achter hen klonk luid geschreeuw, en niet alleen van vrouwen!

Zoo vlug zij maar konden zochten zij hunne

rijdieren op, die gezadeld gereed stonden, en bevestigden den buit op den rug van den lastkameel, die gedwee weder uit zijn knielende houding oprees. Zij sprongen in den zadel, gaven hunne paarden de sporen, en de kameel volgde gehoorzaam, zooals Brand tot zijn vreugde zag; die het dier aan een touw aan den halster meevoerde.

Maar zij waren nog geen honderd meter ver, of achter hen klonk het woest gekrijsch van een vijftal roovers, die hen op kameelen en paarden nazaten, onder het afschieten van hunne geweren.

Dat waren zeker alle mannelijke bewoners van het kamp op dat oogenblik.

„Brand — jij bent onze beste schutter! Neem je repeteergeweer, en maak er een goed gebruik van! Niet op de mannen vuren, maar op de rijdieren."

„Geloof je dat zij even kieskeurig zijn uitgevallen?" bromde Brand, terwijl hij zijn paard deed wenden en zijn geweer reeds aan den schouder bracht.

„Het doet er niet toe — vuur op de paarden!"

Brand gehoorzaamde. En aan een schutter als hij was viel het niet moeilijk met drie wel gerichte schoten twee kameelen en een der paarden te vellen.

Drie Chaamba's stortten in het zand en hunne metgezellen gaven de achtervolging op, bevreesd voor dien bekwamen schutter, die hen zeker zou neerleggen.

Maar Raffles en zijn beide vrienden reden voort, zoo snel de vermoeide rijdieren hen wilden dragen, totdat zij, vroeg in den morgen, veilig de naastbijzijnde oase hadden bereikt, bewoond door een vreedzamen herdersstam.

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS

DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudenden leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijkehebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffte zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Leidschegracht 72, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maand. termijn van f ..... is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM: .....

L. L.

ADRES: .....

